

Ilka Pacovská

**Lesní skřítek
a vysvobozený drak**

Ilka Pacovská

**Lesní skřítek
a vysvobozený drak**

- 1) Skřítek a svatojánská noc v lese**
 - 2) Jak uživit Semtamchybku**
 - 3) Semtamchybkovo lesní kouzlení**
 - 4) Semtamchybka a lidé na lesní cestě**
 - 5) Není borůvka jako borůvka**
 - 6) Jak si Semtamchybka zatancoval**
 - 7) Jak Semtamchybka zabloudil**
 - 8) Semtamchybka a rys**
 - 9) Nevítaná návštěva**
 - 10) Semtamchybka a přivětílek**
 - 11) Nebezpečí pod pískovcovou skálou**
 - 12) Veverčí nesnáze**
 - 13) Semtamchybka a vodní čarování**
 - 14) Skála na spadnutí**
 - 15) Samá voda**
 - 16) Vodní panenka**
-

1) Skřítek a svatojánská noc v lese

Byl jednou jeden krásný červnový večer a vlády se ujímala svatojánská noc. Vedoucí připravoval uprostřed lesa pro malé skauty stezku odvahy. Lesní zvířátka trochu bojácně přihlížela, jak podél cesty rozvěšuje po větvích fáborky a staví na pařez velkou láhev se zapálenou svíčkou. Nakonec zmizel ve tmě za lesem.

„Hůůů,“ sdělila sova zvědavým zvířátkům, „právě teď došel do hájovny a s panem lesním tam na zahradě zapálili ohníček. Do malé krabičky řekl, že je všechno připravené, ať začnou posílat kluky.“

„Žádná krabička, to byl mobil,“ prohlásila straka, která trávila víc času v parcích než v lese a z přítomných ptáků znala lidi nejlépe.

„Co tím myslel?“ zvědavě natáhla čumáček liška.

„Ani nevím, ale radši se půůůůůjdeme podívat,“ vylétla sova výš nad stromy, aby měla přehled.

Po lesní cestě krácel s rozsvícenou baterkou malý chlapec a při tom sovím houknutí v něm byla malá dušička. Občas zakopl o některý z vyčnívajících kořenů, ale nezastavil se, naopak vyrazil kupředu rychleji. Kužel baterky pátral po barevných fáborkách a zvědavá zvířátka zpoza stromů sledovala jeho trasu. Pár minut po prvním klukovi se objevil další a další a další... Ten nejmenší klučina, co se na lesní cestě objevil jako poslední, spíš hopsal než šel a zdálo se, že se na rozdíl od ostatních vůbec nebojí. Možná právě proto nedával pozor na cestu a v místě, kde měl zahrnout doprava, se vydal rovně.

„Kam to jde?“ polekal se lesní skřítek Dubísek, který už hezkou chvíli ze své oblíbené dubové větve pozoroval celé to dnešní hemžení. „Sovo Hůlinko, houkni na něj trochu, ať se vrátí na cestu. Jestli zabloudí a budou ho tu celou noc hledat, převrátí nám les vzhůru nohama.“

„To abych raději běžela pryč,“ polekala se srnka.

Sova slétla na jeden pařez před chlapcem a houkla: „Stůůůůůůj, chlapče a vrať se na cestu.“

Teprve teď se malý skautík poprvé polekal. Nadskočil a začal utíkat. Pochopitelně nesprávným směrem.

„Tohle špatně dopadne,“ nasadil si Dubísek svou žaludovou čepičku

a hupl z větve dolů. Chytil se za liščí ocásek a nařídil rezavé kmotře: „Rychle za ním!“

Jak malý kluk utíkal, světlo jeho baterky poskakovalo lesem jako bláznivá bludička.

„Tam né, tam je rokle,“ halekal nešťastně Dubísek, „tam spadneš dolů!“ Ale chlapec neslyšel.

Stalo se přesně to, čeho se skřítek obával. Kluk uklouzl a skutálel se po borůvčí ze svahu. Cinknutí skla signalizovalo, že se mu rozbila baterka.

„Jauvajs,“ ozvalo se z rokle, jak narazil do jednoho velkého bludného kamene. Dubísek s velkou obavou spolu s liškou nahlížel dolů. Bez baterky toho ale moc vidět nebylo.

„Krucajs element donrvetr, to ale byla šlupka,“ ozvalo se zezdola zaklení. Jenže pronášet divně poskládaná slova uprostřed svatojánské noci, to je vskutku na pováženou. Nikdo neví, co je a co není magickým zaklínadlem. Celý rok se všelicos říká bez jakéhokoliv efektu, ale v noci svatojánské není slovo jako slovo. Nastává noc zázraků a kouzel. A jeden zázrak se přihodil právě nyní. Bludný balvan nečekaně změnil tvar, protáhl se, udělal dva kroky tam a zase zpátky. I ve tmě bylo vidět, že tvor je o něco mohutnější než krokodýl a že má velkou zubatou tlamu.

„Jejda,“ vykulil oči chlapec, „máma měla pravdu. Kam vkročím, vloudí se sem tam chybka.“

„Děkuji ti za vysvobození,“ natáhla se k němu ta podivná dračí hlava, „tisíc let jsem spal a teprve tvé zaklínadlo mi vrátilo život. Dokonce jsi mi dal i nové jméno. Semtamchybka. Budu ho nosit s hrdostí. Jak se jmenuješ ty?“

„Jenda. Říkají mi Jenda, někdy taky hloupej Honza. Ale já nejsem hloupej!“

„Mohu ti být nějak nápomocný?“ zeptal se drak.

„To teda můžeš,“ ozvalo se shora. Dubísek opustil lišku a skutálel se až k nim. Skřítek byl jen o kousíček větší než dračí oko, ale statečně pokračoval: „Popadni tady toho kluka a rychle ho dones zpátky na cestu.“

„Pokud mi ukážeš kudy, rád vás oba svezu kamkoliv,“ mrkl na ně přátelsky drak Semtamchybka.

„Tak na co čekáš? Nasedej,“ mávl na Jendu skřítek.

Kluk pokrčil rameny: „Vedoucí nám říkal, že je dneska kouzelná noc. Ale že bude takhle kouzelná, jsem fakt nečekal.“

Poslechl skřítko a spolu s ním se posadil na draka. Z kamene probuzený tvor vyběhl na vrcholek rokle, až se pod nimi zachvěly kořeny i skalní podloží. Lesem pak už kráčel drak o něco pomaleji. Po chvílce ve tmě zahlédli láhev se svíčkou. U ní stál vedoucí a nervózně přešlapoval. Po vyznačené cestě právě přicházel mladík, který se zastavoval a odvazoval barevné fáborky.

„Tak co? Všichni došli do cíle v pořádku?“ zeptal se vedoucího.

„Jenda s tebou není?“

„Copak on nedorazil? No nazdar!!!“

„A jsme v pěkném průšvihů! Já ho sand přetřnu.“

„Třeba mu jenom přestala svítit baterka...“

Oba se na sebe vyděšeně podívali.

„Jendóóó! Halóóó! Jsi tu někde?“

„Honzóóó! Ozvi se! Kde jsi?“ halekali jako na lesy, až se okolní stromy otráslly leknutím.

Skřítek zabrzdil draka, který se chtěl k lidem rozběhnout. Zároveň maličkou rukou dloubl do chlapce.

„Tak na co čekáš? Běž za nimi. Myslím, že hledají právě tebe.“

„Vy se mnou nepůjdete? Chtěl bych vás ukázat ostatním klukům,“ loudil Jenda.

„Co je z lesa, má zůstat v lese,“ usmál se Dubísek, „ty sám za námi můžeš někdy přijít, ale ostatním my se nikdy neukážeme. Jsme takové malé lesní tajemství.“

„Ale vyprávět o vás snad můžu, ne?“

„Můžeš, ale asi ti nebudou věřit,“ varoval ho skřítek.

„Já vím, ale to nevadí. Ani já dnes ráno nevěřil, že existuje kouzelná noc. Smál jsem se vedoucímu, když nám tvrdil, že na ni nikdy nezapomeneme. Bylo báječné se s vámi seznámit.“

„Ještě jednou děkuji za vysvobození,“ natáhl dráček hlavu a nechal se od chlapce pohládit.

„Jendóóó! Honzóóó!“

Kluk se rozběhl ke svému vedoucímu: „Tadý! Tady jsem!“

„Chválabohu, Jsi v pořádku? Fuj, tys nás vyděsil,“ rozcuchal mu vlasy na hlavě vedoucí, „a kde máš baterku?“

„Ta se mi rozbila v té rokli, co jsem potkal draka,“ spustil chlapec a oba jeho průvodci se po sobě se shovívavým úsměvem koukli. Od toho dne měl malý Honzík přezdívku Velký vypravěč.. Nakonec, proč ne? Zní to rozhodně lépe než přezdívka hloupý Honza.

2) Jak uživit Semtamchybku

„Bude bouřka,“ pomyslel si skřítek, sotva se probudil. Jeho slova potvrdilo broukání a hromování. Protřel si oči a uviděl, jak vychází slunce. Po temných mracích ani stopa. Odkud se dunivý zvuk ozývá? Nové strašidelné brumlání, vzdáleně připomínající bouřku však nepřicházelo shora, nýbrž ze strany.

Propána, vzpomněl si konečně při pohledu na podivnou skalku, stočenou mezi modřínem a dubem, vždyť my v našem lese máme vysvobozeného draka! Vyšplhal drakovi na nos a zaťukal mu na čelo: „Kamaráde, kamaráde, slyšíš? Nechrápej tolik.“

Drak otevřel smutné velké oko a zašilhal na Dubíška: „Vždyť já nechrápu.“

„Chrápeš! A jak! Takovej rachot nejde přeslechnout. Vzbudil jsi mě!“

„Promiň. Kručí mi v břiše,“ nešťastně se omlouval Semtamchybka. A opravdu. Vzápětí drakovy útroby opět hrozivě zaškrundaly.

„Hrom aby do borové šišky,“ zaklel stromový skřítek po lesnicku, „to je mi nadělení. Co si s tebou počneme?“

Skřítek se zamyslel tak hluboce, až mu spadla dubová čepička. „Už vím,“ zachytil ji a šoupl zpátky na hlavu, „nedaleko roste velikánský hříbek. Počkej moment.“

Namáhavě přivlekl zmíněnou houbu a hodil ji do bezedného otvoru dračí tlamy. „Tak co? Chutnala ti?“ zeptal se starostlivě.

„Víš, nezlob se,“ smutně zamrkal drak, „vůbec nevím, zda mi ten drobeček neuvázl v zubech.“

„No jo, no jo,“ vzdychl nešťastně skřítek, „tebe já asi neuživím. Co teď? Přece mi tu neumřeš hlady.“

Začal drakovi nosit všechno, na co si vzpomněl. Jahody, maliny, jedlé kořínky, dokonce odběhl do lesníkové zahrádky pro jablko. Večer byl Dubíšek na smrt unavený, ale burácení z drakova žaludku bylo hlučnější než ráno. Navíc začaly Semtamchybkovi kapat z očí veliké slzy, až se z nich pod ním vytvořila louže.

Dubíšek se zamyšleně usadil na větvi, aby se dole neutopil v dračí slze, a znovu přemýšlel. Jak naklonil hlavu, opět mu spadla čepička. Kolem se

mihl stín a hbitý netopýr ji Dubískovi vrátil přímo na hlavu.

„Díky, Chlupáčku,“ usmál se skřítek, ačkoliv mu srdce přetévalo smutkem.

„Copak je ti?“ vyzvídala netopýr.

„Nevíš náhodou, jak mám uživit takhle velkého draka?“ ukázal Dubísek dolů.

„Jejda! Mouchy a komáři by mu asi nestačili, že? Potřeboval by se zmenšit.“

„A to by šlo?“ s nadějí pohlédl na netopýra skřítek.

„Tak nasedni,“ nabídl mu Chlupáček svoje záda, „odnesu tě za naší pramáti do velké jeskyně. Je nejchytřejší z nás. Třeba ti poradí.“ Dubísek si narazil čepičku hluboko do čela a odletěl s netopýrem do tmavé noci.

Semtamchybka zůstal sám se svým trápením. Báł se pohnout, aby někomu v lese neublížil. Došel k přesvědčení, že nejspíš brzo umře. Veliké slzy se mu z očí kutálely stále rychleji, až se z louže vedle něj vytvořilo malé jezírko. Byl tak nešťastný, že si ani nevšiml, kdy se skřítek vrátil. Nejdřív si myslel, že mu na nos spadl žalud, protože kvůli slzám viděl všechno rozmazaně. Jenže vzápětí uslyšel rozzlobený hlásek.

„Přestaň, Semtamchybko, hned přestaň! Slyšíš?! Takhle ubrečeného draka jsem ještě neviděl!“

„Když já mám hlad...“

„Zkus mě chvíli poslouchat,“ zabušil na dračí nos skřítek pěstičkou, až přinutil Semtamchybku zašilhat, „byl jsem u pramáti netopýrů. Jak tam už léta visí v jeskyni hlavou dolů, natekla jí do té hlavy všechna moudrost světa. Poradila i nám. Teď napni uši. Aby ses zmenšil, musíš nejdřív počítat pozpátku od pěti do jedné, pak říct obráceně své jméno a na závěr spolknout kapku vody, rosy nebo deště.“

„Takhle složitý úkol nezvládnou. Mám hlad...“

Skřítek se zamračil: „Zapomeň na hlad a snaž se.“

„Je to moc komplikované.“

Nyní už se Dubísek opravdu rozzlobil: „Vidím, že jsi jen línej a hloupej drak. Jestli netopýří zaklínadlo nezkusíš, nebudu s tebou kamarádit a půjdu pryč.“ Seskočil drakovi z nosu, narovnal si čepičku a otočil se k odchodu.

„Tak počkej,“ polekal se drak, že přijde o svého malého kamaráda, „já

to tedy zkusím. Co bylo dřív? Počítání? Pět, tři, dva...“

Skřítek se zastavil a bezradně rozhodil ruce: „Vynechal jsi čtyřku. Copak neumíš ani do pěti? Začni znovu a pořádně!“

„Pět, čtyři, tři, dva, jedna...“ Semtamchybka se zarazil a prosebně se zadíval na Dubíška, jestli by mu nepomohl.

„Akbychmatmes,“ napovídal skřítek.

„Na tom si zlámu jazyk. A navíc mám hroznej hlad.“

„Já teda jdu...“ otočil se Dubíšek k drakovi zády.

„Ne, ne, počkej. Jak že to bylo? Akbych... metmas.“

„...matmes!“ opravil ho malý kamarád a protočil oči v sloup.

„Akbychmatmes,“ vysoukal ze sebe drak a Dubíšek honem cákl z jezírka vodu přímo do Semtamchybkovy tlamy.

Ve stejném okamžiku se korunami stromů prodral první sluneční paprsek a dole na mechu vedle dubového skřítky zastihl už jen trochu větší ještěrku, která si náramně pochutnávala na lesních jahodách.

3) Semtamchybkovo lesní kouzlení

„Dneska jsem měl živý sen. Zdálo se mi o mém strýčkovi kouzelníkovi,“ zafuněl ráno zmenšený drak Semtamchybka do ucha skřítkovi Dubískovi, „dokonce si přesně pamatuji, jakým zaklínadlem mě před mnoha, mnoha, mnoha lety začaroval v kámen. A taky pár dalších věcí!“

„No jo,“ nepřítomně přikývl skřítek, aniž se na kamaráda podíval.

„Někdy si musím vyzkoušet, jestli by mi jeho čarování taky fungovalo,“ pokračoval dráček.

„Hm,“ odbyl ho Dubísek nic neříkajícím citoslovcem.

Drak se protáhl, otočil hlavou doleva, pak doprava a tím jeho ranní rozcvička skončila. Teprve nyní si uvědomil, že se s ním Dubísek vůbec nezačal bavit. Podíval se na kamaráda pozorněji a zarazil se. Skřítek se tak zuřivě drbal na hlavě, až mu spadla jeho dubová čepička. A dokonce, a to už bylo opravdu na pováženou, si strčil palec do pusy. Z toho drak usoudil, že jeho kamarád přemýšlí o závažném problému. Aby ho nerušil, vyrazil na procházku.

„Čím to, že dneska stromy tak zvláštně voní?“ divil se Semtamchybka. Protože byl však líný o věcech přemýšlet, jen nad tím mávl tlapkou a šel dál.

„Pozor,“ bzuklo mu najednou pod nohou, „nezašlápni mě.“

Drak se lekl, ale když uviděl duhového brouka, nazlobeně se do něj pustil: „Co se tu rozkřikuješ, krajníku? Když jsi mrňavej, musíš dávat pozor ty a ne já!“

„Mám tu práci, copak nevidíš?“

„Tss. Tomu pobíhání říkáš práce?“

„Nezdržuj, ty nepovedená ještěrko, nemám čas klábosit,“ odsekl brouček krajník a vyšplhal na borovici.

Slunce začínalo hřát a ta zvláštní vůně jako by tím teplem zesilovala. Drak se natáhl mezi kořeny borovice a začalo mu být smutno. Chtěl si popovídat. Ale s kým?

„Haló, sýkorko parukářko, pojd' blíž. Co je u tebe nového?“ houkl na čiperného ptáčka.

„Cip, cip, nemám čas, nezlob se. Mám šest dětí, cip, cip... moc práce, víš?“

Semtamchybkovi přišlo líto, že nestojí za pár slov ani sýkorce, a z oka mu ukápala velká smutná slza. Proč dneska nikdo nemá čas? Ach jo. Bude si muset zábavu obstarat sám.

Vtom dostal nápad. Mohl by si vyzkoušet jedno strýčkovo zaklínadlo! Třeba na tom protivném broukovi... Zvedl se a začal hledat krajníka. Málem při tom vrazil přímo do svého kamaráda skřítko.

„Dubísku! Vymyslel jsem báječnou zábavu, poslouchej...“

Ale skřítek jen zašermoval ručkama a zarazil ho: „Nezlob se, dráčku, nezlob se, kamaráde, vážně nemám čas, musím běžet do hájovny.“

„Počkej, nenechávej mě tu samotného, jsi přece můj kamarád. Nebo ne? Ani ty na mě nemáš čas?“ udělal Semtamchybka smutnej kukuč a z očí se mu vykutálela další slza.

„Copak jsi slepej, dráčku? Nevidíš, co se děje s borovicemi? Necítíš jejich vůni? Bojím se, že tyhle krásné stromy nepřežijou!“

„Co je špatného na tom, že stromy voní?“

„Ale kamaráde, takhle přece voní jejich stromová krev. Podívej, jak krvácejí. Nevidíš ty housenky, které je ožirají?“

„Jejda,“ vyděsil se dráček a podíval se zblízka, „ty jsou ale ošklivé. Co chceš dělat?“

„Potřebujeme co nejvíc ptáků a potom musím do hájovny. Třeba nám pomůže člověk...“

Jako by se Semtamchybkovi otevřely oči. Zdejší ptáci, ba i mnozí brouci se horlivě vrhali do boje s housenkami. Jenomže těch neubývalo. Všechny borovice byly obalené neuvěřitelným množstvím hladových příživníků.

A najednou se v Semtamchybkově hlavě znovu objevil ten lákavý nápad – zakouzlit si. Konečně měl pro dávné zaklínadlo ten správný cíl! A teď se, housenky, těšte! Hlavně aby zaklínání správně vyslovil!

Nadechl se a spustil:

„Volám tě, volám, právě dnes,
všude tam, kde voní les,
postůj větre, postůj vodo,

tady končí břeh,
všechno menší než má tlapka,
nemá pohyb, nemá dech.“

Jakmile dořekl poslední slůvko, úplně se rozklepal zimou. Nebo to nebylo zimou? Každé smrtící kouzlo musí kouzelníkovi nutně zmrazit i kousíček jeho srdce. A nezmrazilo mu náhodou i uši? Semtamchybka se polekal, že ohluchl. Les mlčel, jako by usnul. Dráček znejistěl.

Náhle ticho prořízl bojový pokřik sojky Majky. Semtamchybka už nechtěl být sám, tak na ni zamával. Houpavým letem sklouzla dolů k němu. Z jejího krku seskočil Dubísek.

Skřítek se rozhlédl a vykulil oči: „Dnes je mimořádně špatný den. Zatraceně setsakra špatný den!“

„Ale housenky jsou pryč,“ radostně ho upozornil Semtamchybka.

„Možná,“ připustil skřítek, „ale kde jsou brouci, mravenci, mouchy a komáři?“

„Všechn protivný hmyz je fuč. A to všechno jsem zařídil já, drak Semtamchybka! Stačilo malé kouzlo a máme po problému. To jsem šikula, vid’?“

„Jejej, jejej, Semtamchybko, tys to vyvedl!“

„Ty nemáš radost?“ posmutněl dráček.

„Copak já! Jenže co ostatní zvířátka? Třeba ptáci – čím budou krmit své děti? A opravdové ještěrky – co budou žrát, když tu nezůstal žádný hmyz? Tohle ublíží lesu víc než kalamita s housenkami!“ Dubísek vypadal opravdu nešťastně.

„Chceš, abych kouzlo zrušil?“ nesměle navrhl Semtamchybka a ani se neodvážil zvednout oči, jak se najednou před skřítkem styděl.

„A dokážeš to?“ zapochyboval Dubísek.

Drak pokrčil rameny, otočil se zády a něco nezřetelně zamumlal.

„Zvládnul jsi to,“ zaradoval se skřítek navzdory tomu, že už zase housenky ožíraly jehličí borovic.

„No jo,“ otočil se zpátky drak, „ale kdo teď zachrání les?“

Skřítek se podrbal na nose, na čele, za uchem a zaváhal než odpověděl: „Přiletí letadlo, posype les práškem a housenky umřou.“

Semtamchybka se zamračil: „A neumře náhodou kromě housenek

i další hmyz?“

Skřítek bezmocně pokrčil rameny: „Nevím, některý možná ano...“

„Víš co, Dubísku?“ zajiskřily drakovi v očích rošťácké jiskřičky. „Já si ještě trochu zakouzím...“

„Ne, prosím tě, kouzla už ne!“ vyděsil se skřítek.

„Neboj, já se jenom zvětším a všichni užiteční brouci, mravenci a ostatní, které pozveš, se přijdou ke mně schovat. Co ty na to?“

Skřítek si otřel čelo, které se mu orosilo při poslední zmínce o kouzlení, a zvesela si přitáhl drakovu hlavu k sobě dolů.

„Ty jsi ten nejchytřejší a nejkouzelnější drak na světě,“ zašeptal a dal Semtamchybkovi na čumák tu největší skřítkovskou pusou, jakou svedl.

4) Semtamchybka a lidé na lesní cestě

Ten den se zmenšený dráček a dubový skřítek náramně bavili. Sýkorky parukářky vyváděly z hnízda šest mlád'at. Barevné opeřené kuličky nejistě vypadávaly ze stromového úkrytu a přistávaly, kam je náhoda zanesla. Jejich pípání a povykování se rozléhalo všude kolem. Rodiče jim nosili v zobáčku potravu a vytrvale své děti povzbuzovaly k novým a novým pokusům o létání.

„Náramná švanda,“ usmíval se Semtamchybka jejich neobratnosti, „to jsem si nikdy nemyslel, jaká může být legrace při létání. He, he. Jen se na ně podívej, Dubísku. Táhleta je obzvlášť nešikovná.“

„Do večera se všechno naučí,“ pobaveně pozoroval malé sýkořinky i skřítek, A pak – když ta nejmenší přistála drakovi přímo na hlavě – honem ho napomenul: „Nehýbej se, ať ji nepolekáš.“

Semtamchybka trpělivě čekal, až se maličký letec odrazí. Chvilku trvalo, než sýkorka přelétla na nízkou větev a hned nato statečně zamávala křidélky, aby nabrala výšku. Kam dopadla, už Dubísek s dráčkem neviděli.

Najednou les kolem nich nápadně utichl. Semtamchybka natáhl hlavu. Sýkory mu zmizely z očí, jakoby se do země propadly. Ticho narušilo ostré sojčí varování. Člověk! Na lesní cestě zaslechl dupání lidí s dětmi. Mezi stromy se zahemžil pohyb. Zvířátka prchala od lesní cesty pryč. I sýkory parukářky se snažily svou drobotinu odvést stranou.

Semtamchybka se skřítkem zvědavě vykoukli z borůvčí, aby omrkli, proč sýkorky tak zoufale povykují. Vtom ji uviděli. Nejmenší sýkořinka se choulila v řídké trávě lemující cestu a netroufala si odletět. Hlučná skupina lidí už byla velice blízko. Děti pobíhaly, házely po sobě šišky nebo žaludy a výskaly, když se jim podařilo zasáhnout kamaráda.

„Cip, cip, zachraňte naši malou! Prosím!“ ozval se nad skřítkem zoufalý sýkoří hlásek.

„Sice nevím jak, ale zkusím to,“ rozběhl se Dubísek tak rychle, že mu dráček sotva stačil. Přesto bylo pozdě. Maličké sýkorky si všiml všetečný klučina, který při chůzi prohrabával klacíkem trávu. Naklonil se k ní, aby ji chytil. Nešťastné mládě napjalo poslední síly a nemotorně vzlétlo na nízký keř. Kluk se rozběhl za ní. Semtamchybkovi bylo jasné, že na místo

včas nedorazí. Dostal nápad. Vyhlédl si borovou šišku a ocasem ji odpálil tak prudce, jak jen dokázal. Trefil se klukovi doprostřed zad. Ten bolestivě vyjekl a našťvaně se otočil: „Jauvajs, to bolí! Kdo ji po mně hodil?!“

„Safra, děcka, zklidněte se,“ napomenul lidskou drobotinu jeden z mužů.

„Igre! Pojd' ke mně! Kolikrát ti mám říkat, abys neběhal do lesa?!“ zahalekala žena vezoucí kočárek.

Klučina se neodvážil neposlechnout a lítostivě se vrátil na cestu. Vztekle nakopl kámen, za kterým se schovával Dubísek.

V Semtamchybkovi se málem zastavilo srdce, když viděl, jak jeho malý kamarád odlétl do příkopu u cesty. Bez ohledu na lidi se k němu rozběhl. Dubísek se nehýbal. Dráček ho opatrně uchopil za kabátek a jemně odnesl do hebké vysoké trávy. Rychle odříkal zvětšovací kouzlo, aby kamaráda mohl schovat a ochránit.

Hlučná skupina lidí neškodně přešla kolem nich a lesní tvorové si oddechli. Dubísek se však stále nehýbal a dráček nevěděl, co si má počít.

Vtom zaslechl další hlasy. Vykoukl na lesní cestu a oddechl si. Tentokrát po ní kráčel jen hajný s Honzíkem.

„Nejradši bych u lesa vyvěsil ceduli: turistům vstup zakázán,“ bručel muž v lesnické uniformě, „vždyť tu všechno vyplaší! A ještě dělají svinčík. Porozhlédni se, Honzíku, kolem cesty, jestli neodhodili nějaké láhve nebo igelitky.“

Klučina se rozběhl do lesa.

„Jejda,“ vyjekl, když narazil na Semtamchybku. Ale hned se usmál, protože poznal draka, kterého před časem vysvobodil.

„Ahoj, Semtamchybko! Skřítek tu s tebou není?“

„Ahoj, kamaráde,“ zdvořile odpověděl dráček a kývl hlavou směrem k nehybnému Dubískovi. Honzík vzal skřítku do rukou a zkoušel ho probudit.

„Jako by měl nakráplou čepičku,“ sundal opatrně Dubískovi pokrývku hlavy. „Najdu mu nějakou lepší,“ začal se rozhlížet po okolí. Vtom se skřítek v jeho dlani zavrtěl a prohlásil: „Au, au, to byla ale šlupka. Brní mě hlava.“

Honzík mu podal novou žaludovou čepičku a Dubísek se na něj vděčně

usmál.

„Honzíku?“ ozvalo se a hajný zamířil přímo k nim.

„Honem se zmenši,“ nařídil skřítek Semtamchybkovi.

„To se ti řekne, ale kde vezmu kapku vody?“ zpanikařil drak.

„Já mám láhev s pitím,“ sáhl Honzík do batůžku.

Než k nim hajný dorazil, byla ze Semtamchybky zase jen o něco větší ještěrka.

„Moc hezká ještěrka, ale raději na ni, Honzíku nesahej, mohla by přijít o ocásek,“ pohladil klučinu hajný a postrčil ho zpátky k cestě.

„To nebyla ještěrka, strýčku, to byl ten drak, co jsem ho vysvobodil,“ vysvětloval Honzík.

„No jo, já vím, ty jsi náš velký vypravěč,“ shovívavě se usmál hajný. Jako všichni dospělí, ani on dětskému vyprávění nevěřil.

5) Není borůvka jako borůvka

Vítr odfoukl dešťové mraky k severu a nad lesem vykouklo sluníčko. Zmenšený drak Semtamchybka vylezl ze skrýše a překvapeně se rozhlédl. Připadalo mu, jako by se právě rozbilo slunce a v každé kapce na listech a na jehličí ulpěl jeho střípek. Stromy zavoněly svěžestí. Veselé ptačí štěbetání zvěstovalo, že široko daleko není ani člověk ani jiné nebezpečí.

„U-ů,“ mával na draka z dubové větve skřítek. Oči mu zářily dobrou náladou víc než sluníčko v kapkách vody. Vedle něj seděla na větvi sojka a jedním okem nedůvěřivě pozorovala Semtamchybku.

Kdyby nebyl Dubísek v tak výborné náladě, asi by se drak polekal, že se něco stalo. Nechápal, jaký má sojka důvod sedět právě vedle jeho kamaráda.

„To je ale krásný den, dráčku, co říkáš?“ seskočil skřítek do měkké trávy pod dubem a vykročil Semtamchybkovi naproti.

„Nebudeš se na mě zlobit,“ zvolna došel až k němu, „když tě na několik dní opustím?“

„Ale proč,“ divil se drak. Od jeho vysvobození byli s Dubískem skoro pořád spolu. Na celý den se ještě nikdy neodloučili. A teď najednou hned několik dní?! Draka v žaludku zašimraly obavy. Zvládne to? Nějak si tím nebyl jistý.

„Víš, chtěl bych zase jednou vidět Lužánka. To je můj kamarád, skřítek z lužního lesa tam dole za řekou. Přiletěla ke mně sojka se vzkazem, abych ho navštívil. Jenomže tebe sojka neunes. Nebudeš se hněvat, když se k němu na pár dní podívám, že ne?“

Drak polkl, aby zahnal šimrání v žaludku, a statečně zavrtěl hlavou, jako že se zlobit nebude. Jenže radost neměl. Velice nerad zůstával sám.

„Můžeš si zatím vyrazit na borůvky,“ pohladil ho skřítek po čumáku, „na jižní pasece je jich plno. A kousek dál je maliní – náramná dobrota, ale bacha, je to pěkná houština a někdy se kolem motají lidé. Tak ať tě nezahlednou. Bud' opatrný.“

„Brzo se vrať,“ zašeptal tak trochu sám pro sebe Semtamchybka, když mu skřítek ze sojčího hřbetu zamával.

Nejdřív ho samota netrápila. Vyhříval se na kameni pod borovicí

a slastně přivíral oči. Dokud ho nepřepadl hlad. Vyrazil na paseku s borůvkami. Ňam, Ňam, to byla dobrota. Pusu měl za chvíli celou fialovou, břicho plné, ale jedl by pořád dál a dál. Ještě tuhle jednu a tamtu jednu a taky tady tu krásnou uprostřed čtyř listů, ham, ham.

Sotva se doplazil domů, jak byl přejedený. Nasoukal se do skrýše a usnul.

Probudilo ho divné škrundání a bolení břicha. Co to? Co se to s ním děje? Namáhavě se vyškrábal ven. Jasnou nocí problikávaly hvězdy. Zvedl se mu žaludek.

„Dubísku, vrať se, mně je zle,“ zašeptal do noci, i když věděl, že kamarád je příliš daleko, aby ho slyšel. Znovu se mu zvedl žaludek, jako by se chtěl obrátit naruby.

„Au, au,“ tlumeně sténal drak a měl pocit, že už ho ani nohy neunesou.

„Hvííízd,“ ozval se nad ním jemný, sotva slyšitelný zvuk, „co se děje? A kde je Dubísek?“

„Je mi zle, Chlupáčku,“ poznal Semtamchybka přátelského netopýra, „a skřítek šel navštívit Lužánka. Au, au, mně je tak zle... Asi umřu...“

„Lužánek? Toho znám. Víím, kde bydlí,“ zakroužil netopýr a zmizel ve tmě. Ničím se nezdržoval a svou nejvyšší netopýří rychlostí letěl k lužnímu lesu. Pod mořem listnatých stromů se drželo vlhko a ani hvězdy sem svým světlem nedosáhly. V koruně stromu zahlédl Chlupáček sovi siluetu. Poznal kalouse.

„Sovo, sovičko,“ hvízdal zdvořile, „neviděla jsi Lužánka?“

„Sedí na tááámhletom tlejícím kmeni,“ poslal kalous netopýra k mechem porostlému dřevu.

„Děkuji,“ zaradoval se Chlupáček, když spatřil oba skřítky.

Na nic nečekal a přímo v letu popadl toho s dubovou čepičkou za kabátek. Dubísek sebou cukal a škubal, ale když nahmátl známou chlupatou hlavičku, domyslel si, že jde o něco naléhavého, a své protesty si schoval na později.

Jakmile doletěli k Semtamchybkovi, Dubísek se vyděsil. Dráček se na boku svíjel bolestí a zoufale sténal. Skřítek hbitě vklouzl do skrýše, kde bydleli, a vylovil bylinkovou léčivou kouli. Měl jich v zásobě několik. Bylinky zpracované skřítkem dokázaly vyléčit skoro všechno. Nyní

spěchal, aby ji donesl nemocnému příteli. Co pro skřítko znamenalo kouli, to v pohledu Semtamchybky vypadalo jen jako miniaturní kulička. Poslušně ji spolkl, a když ho Dubísek začal konejšivě hladit po hlavě, postupně se uklidnil a přestal naříkat.

Ráno už mu bylo dobře a skřítek ho začal důkladně zpovídat, co dělal a co jedl.

„Aha,“ řekl, když se Semtamchybka zmínil o borůvkách, usazených mezi čtyřmi lístky, „ty trumbero, ty t'ululum, copak nepoznáš borůvkový keřík? Tohle přece nebyly borůvky, ale vraní oka a ta jsou jedovatá. Kdo je sní, bude mu z nich špatně.“

„Já umřu?“ polekal se Semtamchybka.

„Neboj se, já tě přece umřít nenechám,“ pohladil znepokojeného dráčka skřítek. Pak se zeptal: „Pořád tě ještě bolí břicho?“

Semtamchybka se usmál a zavrtěl hlavou.

„Výborně! Pojď se projít,“ pronesl skřítek skoro rozkazovacím tónem. Dráčkovi se sice ještě slabostí podlamovaly nohy, ale odporovat se neodvážil. Zamířili k okraji lesa.

„A teď dávej dobrý pozor, Semtamchybko!“ Dubísek zdvihl důrazně prst. Začal drakovi ukazovat keře a keříčky, stromky a stromečky a důrazně vysvětloval: „Tenhle keř řešetlák bude mít černomodré plody a ty jsou jedovaté. Támhleten stromek je tis – poznáš ho podle červených kalíšků – a ten je jedovatý úplně celý: jehličí, větve, kořeny i kůra. A tenhle s bobulkami po dvou je zimolez.“

„A kam v zimě leze?“

„Legrácky, legrácky... na ty tě jeden užije,“ zamračil se skřítek. Semtamchybka se zastyděl a Dubísek pokračoval, „raději dej pozor, ať se neotrávíš jeho bobulemi, až zčervenají. A támhleten keř...“

„Jé, na větvičky se mu přilepily červené korálky.“

„Kdepak korálky! Plody jsou to. Nesahej na ně, i ty jsou jedovaté.“

Semtamchybka se nešťastně koukl na skřítko: „Vážně je kolem tolik jedovatých rostlin? To si přece nedokážu zapamatovat! Víš, co? Já pro jistotu nebudu jíst nic, co neznám.“

Skřítek se usmál: „No vidíš, chytrá hlavičko, to je přesně to, co jsem tě chtěl naučit. Zkrátka nestrkej do pusy nic neznámého, i kdyby to vypadalo

lákavě. Pak ti žádná otrava hrozit nebude. Tohle by měli dodržovat všichni – i zvířátka, i děti, i zmenšení draci.“

Skřítek po své přednášce unaveně zívá, vyhoupl se kamarádovi na záda a společně zamířili do maliní. Malinami se totiž nemůžete otrávit, malinami se můžete jenom přecpat.

6) Jak si Semtamchybka zatancoval

Byly prázdniny a děti se v lese objevovaly častěji než jindy. Zvířátka tím příliš nadšená nebyla, ale hajný s dětmi kamarádil a učil je, jak chodit v lese tiše, jak se jmenují stromy, květiny, motýli a kde se schovávají sladké ostružiny.

Navečer přiletěla k Dubískovi a Semtamchybkovi sojka Majka a pozvala je na výlet. Skřítek i zmenšený drak nadšeně souhlasili. Letní den se zvolna chýlil ke konci a les teple voněl sluncem.

Na pláni pod lesem stál dětský stanový tábor. Děti pomáhaly vedoucím stavět vysokou hranici ze dřeva. Všude bylo rušno a veselo. Po zapálení slavnostního ohně děti zpívaly a některé dokonce začaly tancovat. To se Semtamchybkovi obzvlášť líbilo. Hned je zkoušel napodobit, ale zapletly se mu nohy a když si je navíc podrazil vlastním ocáskem, rozplácl se jako žába. Dubísek se při pohledu na něj smál, až se za čepičku popadal. Užili si vydařený večer.

Za několik dní potkal Semtamchybka se skřítkem na pasece tři kluky. Nejdřív si hráli na schovávanou. Dubísek se mračil, protože při tom polámali dva mladé stromky. Pak dostali ještě horší nápad.

„Kluci, je tu spousta chrastí. Doneseme ho do tábora na oheň.“

„Chceš se s ním vláčet takovou dálku? Víš co? Uděláme si ohníček přímo tady.“

„Neblázni. V lese se to nesmí.“

„Nebud' bábovka, Franto, to je přece zakázaný hlavně kvůli takovým lidem, co tomu nerozumějí. My ale umíme s ohněm zacházet, ne?“

„Já nevím, ale asi se to fakt nemá...“

„Nebud' srab, nikdo se nic nedozví.“

Franta se nechal od kamarádů přemluvit a na kraji paseky navršili hromádku dříví. Jeden z nich ji zapálil, a protože už dva týdny nepršelo, rychle se rozhořel krásný ohýnek.

„Uiuiuiuiuiui, jsem indiánský náčelník Plandavé ucho a zahajuji vítězný tanec kolem ohně.“

„A já jsem náčelník Orvaný vlas,“ pohládl si Tonda svou na ježka ostríhanou hlavu a připojil se s podobným válečným pokřikem ke

kamarádovi. Jen Franta si stále nebyl jist, zda nedělají hloupost.

Vtom vystřelil uhlík do trávy a plamínky se začaly rozlézat mimo ohniště.

„Neblázněte, kluci, nechte už toho! Raději to uhasíme.“ A začal udusávat hořící suchou travu kolem ohně. Kamarádi otráveně nechali tance a rozhrábli napůl ohořelé větve, aby dřív zhasly. Frantíkovy boty udupaly poslední doutnající zbytky a kluci se společně loudali zpět do tábora.

„Paráda,“ radoval se Semtamchybka, „taky bych chtěl umět tak krásně tancovat.“

„Tomu hopsání říkáš tanec?“ bručel nespokojeně skřítek a začichal proti větru.

„Nemrač se, Dubísku, je přece krásný den.“

„Ty nic necítíš, Semtamchybko?“ Skřítek znovu nasál vzduch a rozběhl se k místu, kde kluci zapálili oheň. „Nejsem si jist, zdali to dobře uhasili...“

Vtom zafoukal prudší vítr a z jednoho trsu ohořelé trávy vyskočil nezbedný plamínek, který se rozběhl za dalšími suchými stébly. Ta ochotně vzplanula, a než se skřítek vzpamatoval, běžely další plamínky k okraji lesa.

„Nefoukej, větře, nefoukej,“ volal Dubísek, ale kdeže by vítr poslechl. Začaly chytat i drobné popadané větvičky.

„Pozdě! Už je pozdě! Musíme pryč, Semtamchybko, honem!“

Oheň se na pasece rychle šířil.

„A to zas ne! Přece nenecháme shořet náš les,“ postavil si hlavu Semtamchybka, „musím se zvětšit, pomoz mi. Sežeň kapku rosy.“

„Nemám. Kde by se tu vzala rosa?! Vždyť je sucho. Pojd' pryč, dráčku, nebo tu uhoříme. Náš les...“ A skřítkovi nad tou děsivou představou, že za chvíli z jeho lesa zbyde jen spáleniště, vyklouzla z oka slza.

Semtamchybka ji uviděl. Honem kapičku slízl ze skřítkovy tváře – snad bude stačit – a zamumlal kouzelnou formulku: „Jedna, dva, tři, čtyři, pět, ať jsem Semtamchybka zpět.“

A na pasece stál drak ve své původní velikosti. Sklonil hlavu až k zemi, aby na ni mohl Dubísek vyšplhat, a pak začal velkými tlapami udupávat oheň. Pravda, skácel při tom jednu borovici a dva smrky a taky trochu

nalomil skřítkův oblíbený dub, ale kdo by na to hleděl, když se jedná o záchranu lesa. Dubísek na jeho hlavě mu ukazoval nejhorší místa. Po chvíli se zdálo, že společnými silami nad ohněm vítězí. Nejhorší plameny drak zadupal a jen tu a tam ještě něco malého vzplálo. Semtamchybka hned každý žhavý uhlík důkladně zašlapal.

Mezitím děti v táboře nespokojeně krčily nosíky. Zdálo se jim, že cítí dým. Nad lesem uviděly kouř. Na nic nečekaly a běžely za vedoucím, aby zavolal hasiče.

Za deset minut už se k lesu kodrcaly dva velké červené požární vozy. Semtamchybka v té chvíli podupával na pasece se skřítkem na hlavě a začínalo se mu to líbit. Dupy, dup, dupy dup. Hup sem, hup tam. Země se od jeho tancování celá chvěla.

„Pozor, dráčku, jdou sem lidé,“ volal mu Dubísek do ucha, ale drak nedbal. Dupy, dup... Náhle uslyšel kolísavý tón hasičské sirény.

„Mám to i s muzikou,“ zaradoval se.

Než mu skřítek vysvětlil, o co jde, bylo příliš pozdě, aby se stihl před lidmi schovat. Proto se jen přikrčil, ukryl tlapy a znehybněl. Při troše štěstí ho budou hasiči považovat za skálu.

A už tady byli! Shora připadali Semtamchybkovi všichni ti lidé směšně malincí. Vmžiku požárníci sešroubovali proudnice a skropili ohořelou paseku i okolí. Drakovi studená voda zchladila hlavu a litoval, že se odtud včas neztratil.

Muž u auta zavolal: „V pořádku?“

„V pořádku. Zastavit vodu,“ vydal pokyn velitel a zvolna obcházel okraj lesa.

„Ale stejně je to divné, nezdá se vám?“ obrátil na ostatní hasiče. Sundal si helmu, aby otřel pot z čela a podrbal se na hlavě. „Čím to, že se v tomhle suchu požár nerozšířil? Jak mohl uhasnout sám od sebe? Navíc celá paseka vypadá, jako by na ní tancovalo stádo mamutů...“

„Já bych si vsadil na meteorit,“ odpověděl muž u auta, „podívej na tu skálu.“

„Nesmysl! Meteorit je menší a okolí by vypadalo jinak. Tahle skála už tu musela být.“

„Víš co, zeptáme se hajného. Táhle přichází.“

Hasiči otočili hlavy, což Semtamchybka považoval za příležitost, jak odtud zmizet. Nezaváhal ani půl vteřiny a zamumlal: „Pět, čtyři, tři dva, jedna. Akbych...“

„...matmes,“ napověděl mu skřítek.

„...matmes,“ dokončil zaklínadlo drak a slízl kapičku, která mu právě stékala po nose. Schovat se spolu s Dubískem za pokácený smrk už byla jen otázka několika vteřin.

„Skála, říkáte?“ ozval se udivený hlas hajného. „Ale ne. Ta tu nikdy nebyla.“

„No tak vidíš. Přesně jak jsem říkal. Meteorit!“ vítězně se na velitele usmál hasič. Poté se ohlédl a úsměv mu zamrzl na rtech. Hajný mezitím došel až k nim.

„...no a taky že tu žádná není. Prosím vás, co by tu na pasece dělala skála,“ mávl rukou hajný a nechápal, proč požárníci na mýtinu zírají s otevřenou pusou.

Semtamchybka s Dubískem už na nic nečekali a proklouzli lesem do své skrýše. Ze všeho byli pořádně unavení.

„Ale stejně jsem si krásně zatancoval,“ poznamenal blaženě Semtamchybka mezi dvojným zívnutím.

7) Jak Semtamchybka zabloudil

„Mně už to nebaví,“ protestoval Semtamchybka, když Dubísek celý den obcházel okraj lesa, aby spočítal doušky vyrašené ze spadanych žaludů.

„Tak se natáhni na sluníčku a počkej na mě,“ navrhl mu skřítek.

„Bezva nápad,“ našel si hned Semtamchybka místočko na pískovci, kde to nejvíc hrálo. Privřel spokojeně oči a usnul. Ještě štěstí, že jako ještěrka nemohl dostat ani úpal ani úžeh.

Probudila ho až skupinka lidí procházející po blízké cestě.

„Uvidíte, že nic nenajdeme. Na houby se musí chodit po ránu.“

„Proč zrovna po ránu? Když jsou v lese ráno, musí tam být i odpoledne.“

„Jenomže odpoledne nejsou vidět.“

„To je na tom přece to nejlepší, že je musíš hledat.“

„Neloudej se, Honzíku, ať se nám neztratíš.“

Zmenšený drak Semtamchybka se protáhl křovím u cesty. Není náhodou ve skupince houbařů jeho malý lidský kamarád?

Vida! Byl to on. Šoupal nohama a tvářil se otráveně. Ostatní se rozprchli mezi stromy a on ještě pořád okouněl na cestičce.

„Psst, Honzíku!“ zašustil suchou větvíčkou. „Tady! Tady jsem!“

„Jé, dráčku, moc rád tě vidím. Pomůžeš mi hledat houby? Já nikdy nic pořádného nenajdu.“

„Hub je tady spousta. Jasně, že ti pomůžu,“ prohlásil vesele Semtamchybka. A vydali se spolu za skupinkou, ke které Honzík patřil.

„Tady je krásná houba, podívej. Taková veselá, barevná...“

„Ale jdi! Muchomůrka se přece nejí. Musíš hledat takové, které může dát teta do míchanice.“

„V houbách se moc nevyznám,“ posmutněl dráček, „a Dubísek se courá bůhví kde.“

„Zkus najít takové, co nemají na spodku klobouku třásničky.“

„Třeba tahle, ta nemá třásničky.“

„Jenomže tahle je nemá, protože už ji napůl ožrali slimáci. Fuj,“ zašklebil se Honzík.

„A co támhle, nebo támhle?“

Společně pobíhali po lese a do chlapcovy papírové taštičky přibýlo několik hříbků.

„Ty, Semtamchybko,“ ozval se po chvílce Honzík, „nevíš, kde je teta a bratránci?“

Drak se zaposlouchal, ale kolem nich jen šuměly stromy, bzučel hmyz a jinak bylo ticho.

„To nevím.“

„Že my jsme se ztratili,“ Honzíkův hlas se zachvěl úlekem.

„Žádný strachy,“ uklidňoval ho dráček, „musíme se zorientovat. Doted jsme šli pořád z kopce, tak to vezmeme opačným směrem a tam je potkáme.“

„Vopravdicky si to myslíš? Fakt tam budou?“ podíval se chlapec nedůvěřivě na svého průvodce.

„Jasně. Já jsem přece v lese jako doma,“ chvástal se Semtamchybka a suverénně vedl malého houbaře dál mezi stromy mírně stoupajícím terénem.

Když se protahovali hustou smrčinou, začal Honzík protestovat: „Tudy jsme vůbec nešli. Neměli bychom se zastavit a počkat, až nás najdou?“

„Vydrž ještě kousek,“ nabádal ho Semtamchybka, „někde tu musí být mýtina.“

„A k čemu nám bude?“

„Mohl bych se zvětšit a rozhlédnout, kde vlastně jsme.“

„A co když zabloudíme úplně a už nás nikdy nikdo nenajde?“

„Se mnou nemůžeš zabloudit,“ ujišťoval ho Semtamchybka, ale neznělo to tak přesvědčivě jako před chvílí.

„Já mám nápad,“ prohlásil znepokojený Honzík, „budeme po cestě nechávat šipky z větviček a šišek, aby nás mohli stopovat.“

„Když myslíš, že to pomůže,“ pokrčil rameny dráček.

„Páni, tady je ale hříbků,“ vyjekl najednou chlapec, když odkryl větev. Úplně zapomněl na starosti s blouděním a za chvíli měl taštičku nacpanou houbami.

„Nějak se ochladilo,“ konstatoval Honzík, když už neměl houby kam dávat, „a taky se mi zdá, že se stmívá. Kde je ta tvoje mýtina?“

„Jó, to kdybych věděl,“ vzdychl nešťastně Semtamchybka.

„Tak já zkusím zavolat. Třeba mě někdo uslyší. Tetó, Jirkó, Pavlíkú.“
Ale všude bylo jen ticho, nikdo se neozval.

„Už dál nejdu,“ zasekl se Honzík a posadil se na spadlý kmen, „počkám tady, až mě najdou. Doufám, že nás nesežerou vlci.“

„V našem lese jsem je neviděl,“ odpověděl Semtamchbka a uvelebil se vedle chlapce, „žije tu jen jezevec nebo liška.“

Jak tak vedle sebe seděli a čekali, spadly jim najednou na hlavu dvě šišky.

„Jejda,“ polekal se Honzík a vyskočil. Ze stromu hupsla dolů veverka Chvostuška a za krkem jí seděl žalud. No jasně, že to nebyl obyčejný žalud. Ten by se v jejím kožíšku přece neudržel. Přivezla skřítka Dubíska.

„Najít vás vůbec nebylo snadné,“ prohlásil, „ještě že jste aspoň nechávali ty šipky. To byl prima nápad. Akorát u těch šiškových se občas Chvostuška zdržela.“

„A ty víš, kde je moje teta?“

„No jasně,“ zasmál se skřítek. „Pojďte za námi.“

Kráčeli za veverkou až k lesní cestě. Vtom se ozvalo volání: „Honzó, Honzíkú...!“

„Tadý, tady jsem!“ rozzářil se chlapec a pospíchal v ústrety ženě, která ho zoufale hledala.

„No sláva! Tys mi ale nahnal strach,“ objala klučinu tak, že měl Semtamchybka strach, aby ho neudusila. Vtom se přihnali i bratřenci a hned zkoumali, co Honzík nasbíral.

„Jé, našel samý hořčáky,“ ošklíbal se Jirka nad papírovou taškou svého malého bratránka.

„Ukaž,“ natáhla se teta a vysypala Honzíkovy úlovky do trávy. Začala je spolu s Jirkou a Pavlíkem prohlížet. Nakonec do papírové tašky vrátila jen dva maličké hříbky: „Tyhle jsou v pořádku.“

Honzík mezitím přešlapoval opodál. Smutně hleděl na vyhozenou hromadu hub a měl slzy na krajíčku.

„Na, Chvostuško, dones mu to,“ ozvalo se tiše dráčkovi za ocasem. Semtamchybka se ohlédl a uviděl Dubíska, jak na hlavě balancuje s největším hříbem, jaký tu v lese rostl. Veverka ho opatrně uchopila do tlapiček, hupla na kmen nad Honzíkovou hlavou, pak na chlapcovo

rameno a vzápětí se hřib skutálel chlapci přímo do nastavených rukou.

„Díky,“ zamrkal Honzík a utřel si slzy.

„A co tenhle?“ natáhl ruce a ukázal skřítkův dárek tetě.

„Kdes ho vzal?“ zamračil se Jirka.

„Ukaž,“ usmála se žena, „páni, pravák. Ten je ale parádní. Nikdo z nás nenašel ani větší ani hezčí. Vyhlášuji tě pro dnešek králem houbařů.“

„A králem všech, kdo zabloudí i na vlastním dvorku,“ ušklíbl se Pavlík.

„Já bych nezabloudil,“ ohradil se Honzík, „za všechno může ten drak, co tvrdil, že se tu vyzná, a pak se ukázalo, že ne.“

„A taky králem lhářů,“ přisadil si i druhý bratránek.

„Já přece nelžu. Dělal jsem šipky a podle nich nás našel skřítek na hřbetě veverky...“

„Konečně vím, proč ti říkají velký vypravěč,“ zasmála se teta a láskyplně Honzíkovi rozcuchala vlasy.

8) Semtamchybka a rys

„Rys, rys. Schovejte se, rys, rys,“ halekala na celý les sojka Majka.

„Proč tak povykuje?“ zamračně zívá ospalý dráček Semtamchybka a neprojevil ani nejmenší snahu pomoci skřítkovi Dubískovi, který se ven z doupatka prohrabával navátým sněhem.

„Copak se děje?“ zeptal se sojky skřítek, když se konečně dostal ven.

„Do našeho lesa zabloudil hladový rys,“ rozčileně zaskřehotala sojka, „a zdá se, že dostal chuť na našeho Dlouhoouška. Už několikrát ho honil a bojím se, že příště už mu zajíček neuteče. Tlapky má celé bolavé od sněhu a je moc unavený. Musím ještě varovat ostatní, aby se dobře schovali.“

Sojka znovu vzlétla mezi stromy a dál povykovala to svoje: „Rys, rys, schovejte se, je tu rys, rys...“

„Chudák zajíček, měli bychom mu pomoci,“ snažil se Dubísek vzbudit Semtamchybku, který už zase tvrdě usnul.

„Nech mě spát, mám tělo od zimy celé ztuhlé,“ mručel nevrle dráček, když ho skřítek šimral v nose uschlým stéblem trávy.

„Tak to teda ne,“ rozzlobil se skřítek, když jeho něžné způsoby buzení nezabíraly, „víš, co se přihodí, jestli hned nevstaneš? Rys Dlouhoouška chytí, ukousne mu přední nohu, zadní nohu, krček a obě uši...“

„Ale fuj, Dubísku, nech už toho, vždyť budu mít z těch tvých řečí špatné sny! A uхни kousek, už vstávám.“

„Tak si s tím trochu pospěš, ať nepřijdeme pozdě!“ popoháněl ho skřítek.

Konečně se oba vyhrabali ven.

„Kde najdeme Dlouhoouška?“ zeptal se skřítek sojky, když ji uviděl, jak podruhé obléává les.

„Jestli se nebojíte, zavedu vás k němu,“ zamířila k hustě zarostlé části lesa. Oba kamarádi pospíchali za ní, aby ji neztratili z dohledu.

„Támhle, támhle je to,“ kývla zobákem kupředu a zvědavě se usadila na jedné vysoké větvi.

Oba opatrně vykroukli ze křoví a spatřili skvrnitého lovce, jak nehybně číhá na kořist.

„Vždyť je to jenom taková přerostlá kočka s chlupatýma ušima,“ ušklíbl se dráček.

„Ty se jí nebojíš?“ podivil se Dubísek.

„No, v téhle velikosti bych ji potkat nechtěl,“ mrkl Semtamchbka na skřítku jedním okem a lízl si sněhu.

Pak rychle přeříkal kouzelnou formulku: „Jedna, dva, tři, čtyři, pět, ať jsem Semtamchybka zpět.“

Jen tak tak stačil Dubísek uhnout, aby neskončil pod nohama zvětšeného draka.

Vzápětí se událo několik věcí najednou. Zajíc Dlouhooušek spatřil Semtamchybku a bez meškání vyběhl ze svého úkrytu směrem k němu. Stejně rychle vystartoval i rys a pokusil se zajíčkovi odříznout cestu. Zajíc zoufale zakličkoval a Semtamchbka udělal krok kupředu. Tlamou rysa odhodil do strany a zařval na šelmu: „Vypadni odsud, tady je moje loviště, rozumíš?!“

Rys po drakově zásahu padl do sněhu a zůstal nehybně ležet na zemi. Zajíc se roztřeseně vmáčkl do křoví vedle skřítky a vyděšeně sledoval, jestli rys nevstane a zase ho nezačne honit.

„Propána, já jsem ho asi zabil,“ zamrkal Semtamchybka nešťastně a natáhl hlavu směrem ke skřítkovi.

„Počkej, vyšplhám se ti na nos a podívám se,“ vydrápal se Dubísek na drakovu hlavu. Semtamchybka opatrně, aby svého malého kamaráda neshodil, natočil krk skoro až k ležícímu tělu rysa. Najednou ho něco zašimralo v nose, a než mohl skřítky varovat, přišlo na něj mohutné kýchnutí.

„Hepčík,“ zadunělo to mezi stromy, až se celé okolí zatřáslo a sníh popadal z větví stromů na zem.

Rys, který až do teď vypadal jako mrtvý, se vymrštil vysoko do vzduchu, a ještě než dopadl na zem, zoufale hrabal nohama v úmyslu okamžitě prchnout pryč. Jakmile se jeho tlapy dotkly země, mohutnými skoky se vzdaloval, jak nejrychleji to šlo. Nejvíc si oddechl Dlouhooušek, že už ho nebezpečná šelma neohrožuje. „Díky,“ kníkl vděčně.

Semtamchbka se začal rozhlížet po svém maličkém kamarádovi, kterého mohutné kýchnutí vymrštilo kamsi do vzduchu. Znovu zahlédl

sojku Majku. V zobáku držela větvičku od dubové čepičky a za čepičku se z posledních sil držel Dubísek. Těsně nad zajíčkem se pustil a měkce dopadl do husté srsti na jeho zádech. Sojka vyplivla čepičku, kterou zachytil Semtamchybka hned poté, co se zmenšil na velikost přerostlé ještěrky.

„Doufám, že už se ta drzá kočka nevrátí,“ zívá Semtamchybka na celé kolo a Dubísek pospíchal, aby zachytil svou čepičku dřív, než dráčkovi při tom zívání zapadne až do krku.

„Žádná kočka! Byl to rys,“ nasadil si skřítek svou oblíbenou čepičku a usmál se, „vsadím se, o co chcete, že už se v téhle části lesa nikdy neobjeví.“

9) Nevítaná návštěva

„Haló, Dubísku, jsi doma?“ Ozval se tichý hlas před skřýší. Kdopak se to k nám dobývá, polekal se skřítek, když slyšel, jak něčí tlapky odhrnují sníh.

„Kdo je to?“ zeptal se nahlas.

„Já, zajíc Dlouhooušek.“

„Ach. To jsi ty,“ oddechl si skřítek, „tak pojd' dál.“

Konečně se zaječí tlapky prohrabaly dovnitř: „Jé, vy tu máte teplo. Nesu vám důležitou zprávu.“

„Copak se stalo?“

„V našem smrkovém lese byli dnes velcí lidé s pilou a uřízli dva nejhezčí malé smrky. I ten můj, pod kterým jsem bydlel.“ Zajíc smutně sklopil ouška: „A když odcházeli, povídali, že si zítra přijdou ještě pro dvě borovičky.“

„Propánajána,“ polekal se Dubísek, „to je nadělení. Co budeme dělat? Přece je nenecháme jen tak ničit naše stromky!“

A začal chodit kolem dokola, posunoval si čepičku hned na jednu, hned na druhou stranu a nakonec si strčil palec do pusy. Pak se zastavil před Dlouhoouškem.

„Ty, ušáku, dokázal bys mě odnést ke starému hradu?“ Zajíc nesouhlasně pokrčil čumáček: „Je to daleko a sníh je hluboký...“

Ale skřítek ho poslouchal sotva na půl ucha. „No jasně, jestli nám někdo pomůže, tak jedině ona,“ mumlal si pro sebe, „musím se zeptat pramáti netopýrů, proč to ti lidé dělají. Snad nebude moc tvrdě spát a poradí mi, jak je zahnat.“

„Mám už tlapky celé zmrzlé a odřené,“ snažil se vymluvit zajíc, ale Dubísek jen mávl rukou. „Pak se u nás ohřeješ a já ti udělám na tlapky zábal z dubové kůry. Ale teď si musíme pospíšet.“ A oba vyrazili do zimy a sněhu.

Vrátili se pozdě večer a to už měl Dlouhooušek opravdu tlapky omrzlé a odřené do krve. Dubísek mu je opatrně ošetřil. Pohladil mu sametová ouška a šeptal: „Neboj, do rána se to zahojí a pak těm zlodějům ukážeme, uvidíš. To bude podívaná...“

I ospalého draka Semtamchybku přemohla zvědavost, ale Dubísek mu neprozradil ani slovo.

Ráno vyvedl svého kamaráda draka na cestu a dal mu slíznout sněhovou vločku. Postavil se před něj a přikázal mu: „Teď po mně opakuj – jedna, dvě, tři, čtyři, pět, ať jsem Semtamchybka zpět.“ A sotva to drak dopověděl, v mžiku vyrostl na svou původní dračí velikost. Zajíc Dlouhooušek pro jistotu uskočil za strom – jen jedno ucho mu trochu koukalo. A byl opravdu nejvyšší čas. Sotva doznělo volání sojky Majky, dole pod cestou zastavilo auto. Vystoupili z něj dva muži a jeden si hodil přes rameno pilu.

„To jsou oni,“ pípнул zajíc za stromem. Dubísek něco zašeptal drakovi do ucha a ten dvakrát souhlasně mrknul. Jak muži procházeli kolem nich, Semtamchybka chytil zadního za bundu a trošičku škubnul. „Trrrrrh,“ ozvalo se.

„No nazdar, roztrhl jsem si o tuhle zatracenou skálu bundu,“ zlostně se otočil postižený. „Ukaž,“ přišel se podívat druhý muž a odložil pilu ke skále. Jenže ta skála byl právě Semtamchybkův ocas a drakovi stačilo už jen s ním mávnout a pila odletěla daleko do sněhu. A pak to přišlo.

„Sakra, kde je ta pila? Semhle jsem ji položil. Přece nemá nohy, aby utekla... To jsem blázen.“

„Tak ji nehledej, mám v autě ještě jednu.“ Obrátili se a v té chvíli Semtamchybka maličko povyskočil. Sníh ze stromů a ze stráně těžce žuchnul dolů a zavalil auto sněhovou lavinou až po střechu. Oba muži strnuli: „Sakra, to je dneska psí den!“

Pak začali rukama vztekle odhrabávat sněhovou záplavu. Když se konečně prohrabali do auta, na stromky už si ani nevzpomněli. Nastartovali a odjeli tak rychle, až jim kola proklouzávala.

„Kdepak psí, dneska je dračí den,“ chichotali se skřítek se zajícem. „Tak co, Dlouhooušku, stála ta včerejší cesta za to?“ Ptal se skřítek a zajíc přikyvoval, až mu ouška plandala.

„Ti už se tu neukážou,“ liboval si Semtamchybka.

„Vánoce, cip, cip, dneska jsou vánoce,“ ozvala se nad nimi sýkorka parukářka, „u hájovny už stojí stromeček, cip, cip. Věší na něj ovoce, zeleninu, oříšky.“

„Propána, málem bych zapomněl,“ tůkl se do čela Dubísek, „stromeček pro zvířátka, plný dobrot. Musíme si pospíšit, aby na nás ještě něco zbylo. Honem se zmenši, Semtamchybko.“

Drak zafuněl námahou, až to lesem zahučelo: „Pět, čtyři, tři, dva, jedna. Akbychmetmas...“

„Ale ne,“ přerušil ho skřítek, „zase jsi to popletl, přece –matmes.“

„Aha. Akbychmatmes,“ opravil se drak, lízl si sněhu a zase se proměnil v trochu větší ještěrku. Dubísek mu dal pusu na nos a společně se zajícem vyrazili k hájovně.

10) Semtamchybka a přivětílek

Skřítko Dubíska a Semtamchybku probudilo dětské halekání.

„Copak se to v lese děje?“

Skřítek vykoukl ven a uviděl Honzíka s několika kamarády, jak se koulují mezi stromy. U cestičky ležely odložené sánky.

„Copak to, že nesáňkujete?“ zeptal se skřítek, když se Honzík dostal do jeho blízkosti. „Vždyť je všude tolik báječného sněhu.“

„Chtěli jsme sáňkovat, jenže velcí kluci si na našem kopečku udělali speciální dráhu a vyhnali nás, ať jdeme jinam. A tady už žádný jiný šikový svah není. Jenom ten nad silnicí. Kluci už tam chtěli jít, ale já navrhl koulování. Svah nad silnicí mi teta zakázala.“

Z doupátka se konečně vysoukal i ospalý Semtamchybka. Od té doby, co nastala zima, byl ospalý pořád.

„Ahoj, Semtamchybko, moc rád tě vidím,“ vzal ho Honzík do dlaní, kde se dráček příjemně zahřál a okamžitě trochu ožil.

„Mám nápad,“ řekl Honzíkovi, „zvětším se, jak nejvíc to půjde, nahrnu na sebe sníh a z mého hřbetu a ocasu můžete mít báječnou sáňkovací dráhu.“

„A nebude tě to bolet, Semtamchybko?“ staral se Honzík, ale jeho rozzářená očka signalizovala, že se mu nápad líbí.

„Neměj strach, jako velký drak vaše hopsání ani neucítím,“ uklidňoval ho dráček.

„Ale odved' svoje kamarády kousek stranou, abychom se neprozradili,“ doporučil Honzíkovi skřítek.

Pak se ototčil k Semtamchybkovi a podrbal se na hlavě: „Opravdu si myslíš, že to bude fungovat?“

„No jasně,“ mrsknul sebou rozehřátý dráček a odběhl na místo, kde se mohl zvětšit, aniž by poškodil okolní stromy.

Než ho udýchaný Dubísek dohonil, jeho dračí přítel rostl, rostl, až z něj byl parádní kopec na sáňkování. Jen hřbet mu čouhal z okolních závějí. Pak se ozvalo mohutné kýchnutí, no možná to bylo nějaké zvláštní dračí kouzlo, protože se po něm zvedl sněhový prašan a všechn spadl nahoru na dračí hřbet.

A to už se sem hrnul Honzík se svými kamarády.

„Tak vidíte, že jsem měl pravdu,“ halekal na ně, „je tu kopeček na sáňkování mnohem lepší než ten, ze kterého nás vyhnali.“

„Páni, to je paráda!“ radovali se i ostatní a Dubísek musel hodně rychle kmitat nožičkama, aby unikl před nadšenými sáňkaři.

Těžko říct, kdo tu zprávu rozšířil, ale odpoledne se tu sešly děti z širokého dalekého okolí. Někdo měl sáně, někdo pekáč, někdo jen kousek igelitu, ale všichni bez rozdílu společně dováděli a bavili se až do tmy, kdy museli domů. Jako poslední se tu zdržel Honzík.

„Hej, Semtamchybko, kde máš vlastně hlavu? Chci ti říct, že to bylo fakt bezva nápad,“ hrabal ve sněhu ve snaze najít správný dračí konec.

Konečně po chvíli objevil dračí tlamu. Odhrnul z ní sníh: „Bylo to moc prima, díky.“

Pak se ale zarazil, protože drak se vůbec nepohnul.

„Semtamchybko? Jsi v pořádku? Co ti je? Otevři oči!“

Honzík se polekal. Tohle přece nechtěl! Co když se drakovi kvůli jejich hloupému sáňkování něco stalo?!

„Dubísku? Jsi tady, Dubísku?“ začal se chlapec rozhlížet po okolí, až konečně zahlédl skřítku.

Oba se ještě jednou pokoušeli Semtamchybku probudit, ale marně.

„Co si počneme?“ nešťastně vzdychl Honzík. Už se zešeřilo a na obloze začaly problikávat první hvězdy.

„Podívej, támhle padá hvězda,“ ukázal Dubísek vzhůru, „honem si něco přej.“

„Ať je tu někdo, kdo nám pomůže,“ zavolal Honzík dřív, než padající hvězda zhasla.

Kolem nich se mihl letící stín.

„Kdopak mě to volá s budí ze spánku? Kdo tady potřebuje pomoc?“

„Pramáti netopýrů?“ podivil se skřítek. „Kdepak ses tu vzala?“

„Přivolalo mě kouzlo padající hvězdy. Jaký máte problém?“

Skřítek a Honzík jeden přes druhého začali vysvětlovat, co se přihodilo.

„Nedivte se, je zima. Váš přítel upadl do zimního spánku a v tom chladu celý ztuhl. Museli byste ho něčím zahřát, aby se probudil.“

„A čím ho máme zahřát?“

„Dávejte pozor, zkusím malé kouzlo.“ Pramáti netopýrů přelétla nízko nad dračím hřbetem. Směrem k Honzíkovi a Dubískovi se vzápětí začaly koulet malé ledové kuličky.

„Hledejte mezi nimi malou zlatou kuličku. Říká se jí přívětílek. Bude hrát tak silně, že vašeho kamaráda probudí. Jestli ho ale nenajdete, budete muset počkat do jara, až draka probudí sluníčko. Tak se tu mějte, už musím letět, abych nezmrzla,“ naposledy nad nimi přelétla netopýří pramáti a zmizela ve tmě.

Chlapec a skřítek zkoumali ledové kuličky, ale ve tmě se špatně hledá. Za pár chvil měli oba tak zmrzlé ruce, že málem necítili prsty.

„Mám pocit, že tahle trochu hřeje,“ držel na dlani Honzík jednu z kuliček.

„Taky mám jednu, která trochu hřeje,“ podával mu druhou Dubísek. Honzík si ji vzal a přidal ji k té, co už měl na dlani. Jak se obě kuličky dotkly, rozprsklo se kolem nich světlo a chlapec měl najednou v ruce místo dvou ledových jednu zlatou.

„Máme přívětílka,“ zaradoval se a spěchal k dračí hlavě. Prostrčil zlatou kuličku Semtamchybkovi přímo do tlamy. Přívětílek se rozzářil jako malá hvězda a drak najednou kýchl. Když ze sebe Honzík sklepal sníh, který se na něj po tom dračím kýchnutí sesypal, uviděl už jen, jak drak něco zamumlal a olízl trochu sněhu. Na kraji lesa teď místo sáňovacího kopce ležela jen malá ještěrka, která se snažila vyhrabat ze závěje.

Honzík ji zdvihl a pak vyhrábl i Dubíska. Oba je donesl k jejich doupátku pod dubem.

„Ekui,“ řekl Semtamchybka, „sem moc uád, že mám ak dobué puáele.“

„Cože?“ nebyl si Honzík jist tím, co slyšel.

Dráček vyplivl do sněhu zlatého přívětílka.

„Když ono se s tou kuličkou, co tak příjemně hřeje, hrozně špatně mluví. A protože nemám kapsu, musel jsem si ji vzít do pusy. Jen jsem vám chtěl poděkovat a říct, jak jsem rád, že mám tak dobré přátele.“

„Taky jsem chtěl poděkovat. Hlavně za to dnešní parádní sáňkování,“ usmál se Honzík, „ale už musím domů. Určitě dostanu vynadáno, že jdu pozdě. Ale to nevadí. Já to vydržím. Hlavu mi neutrhnou.“

Honzík dráčka naposledy pohladil a zamával skřítkovi.

„Kdyby nebylo tebe, spal by můj kamarád až do jara a já bych tu musel zůstat sám. Dlužím ti laskavost, Honzíku,“ řekl Dubísek, ale chlapec už pelášil k domovu a nejspíš ani skřítkova poslední slova neslyšel. Na les se snášela tma. Dráček donesl přivětlka opatrně do doupátka a spolu s Dubískem se o něj hráli, dokud jim spánek nezavřel víčka.

11) Nebezpečí pod pískovcovou skálou

„Pořád sem někdo courá, ani si nemůžu v klidu pospat,“ zívá nabručeně drak Semtamchybka a skřítek Dubísek se zamračil.

„Přece nenechám běhat srnky s odřenýma nohama a zajíce s omrzlýma tlapkami. V lednu a únoru je zvířátkům v lese nejhůř. Musíme jim pomáhat.“

„Nesmysl. Nedaleko mají plný krmelec, takže jim nic nechybí! A pak – já nemusím vůbec nic!“

„Teď by z tebe, Semtamchybko, měl strejda kouzelník radost,“ rozzlobil se skřítek, natáhl si čepičku víc na uši a zmizel ve vchodu.

Drak se zarazil, otočil hlavu, aby se zeptal, jak to myslí, ale kamarád už tam nebyl. Že bych ho rozzlobil, znejistěl Semtamchybka a zamyslel se. Přemýšlení ho však rychle unavilo a začalo mu být smutno. Vzal si tedy do tlamičky zlatého přívětlka, aby venku nezmrzl, a vydal se hledat Dubísku. Nejdřív potkal sýkorky.

„Cip, cip, ale my jsme tvého kamaráda neviděly.“

Poděkoval a vyrazil dál. O skřítkovi ale nevěděla ani veverka ani osamělá pěnkava. Právě začal uvažovat o návratu, když k němu z koruny vedlejšího stromu slétla straka.

„Kryk, já ho viděla, já vím. Šel k pískovcové skále.“ Drak kývl a dával si velký pozor, aby straka nezahlédla zlatavou záři přívětlka v jeho tlamičce. Moc dobře věděl, jak ráda sbírá všechno, co září a leskne se. Na nic nečekal a rozběhl se za skřítkem.

U skály se zarazil a leknutím div nespokl svou hřejivou kuličku. Pod skálou ležela mrtvá liška a u ní přešlapovaly dvě malé postavy. Byla to Alenka a jejich kamarád Honzík. Děti stály nad liškou a hádaly se, kde jí udělají hrobeček.

Semtamchybku něco zašimralo na přední noze. Třepal s ní a málem porazil Lesánka. „Jé, puomiň, já neud.“

„Už zase máš v puse přívětlka?“ zasmál se skřítek tomu, jak jeho dračí přítel mluví. Pak ale rychle zvažněl a ukázal směrem k dětem.

„Musíme jim říct, aby na to mrtvé zvíře nesahali. Nikdo neví, jestli tu lišku nezabila vzteklina.“

„Steklina? So to je? Nějaké stuašné svíře?“

„Ale kdepak. Vzteklna je nemoc. Ošklivá nemoc! Kdo na mrtvou lišku sáhne, může se nakazit.“

„A nepoleká se ta holčička, když na ni promluvíme?“ vyplivl drak na chvíli přivětlka, aby mu bylo rozumět.

„Nejspíš ano,“ drbal se pod čepičkou skřítek, „ale jak je jinak varovat?“

„Co kdybych se jen ukázal a odlákal je?“ nabídl se Semtamchybka a strčil si přivětlka zpět do pusy.

„A já mezitím poprosím o pomoc Broka,“ souhlasil s jeho nápadem Dubísek a rozběhl se k nedaleké hájovně.

Jezevčík Brok byl právě nažraný a zvolna obcházel kolem plotu. Na skřítku nejdřív zavrčel, aby ho nerušil, ale když uslyšel, o co jde, rázem se probral. Protáhl se do předsíně hájovny a začal zuřivě štěkat.

„Co tomu psovi přeletělo přes nos?“ zlobil se hajný. Když ho ale Brok začal tahat za nohavice, odložil noviny a sáhl na věšák pro kabát a brokovnici.

„Půjdu ven zkontrolovat Alenku a Honzíka,“ zavolal na svou ženu z chodby a rychlým krokem následoval rozrušeného psa. Vrtalo mu hlavou, co se mohlo stát. Brok pelášil napřed a hajného jeho zuřivé štěkání silně znepokojovalo. Přidal do kroku a nakonec se rozběhl. Jakmile dorazil pod pískovcovou skálu, uviděl mrtvou lišku a Broka, skákajícího kolem dětí.

„Proboha, nechod'te k té lišce,“ houkl na Alenku a Honzíka a hlas mu až přeskočil strachem o ně, „nesahali jste na ni?“

„Ne,“ zavrtěli oba hlavou.

„Jé, strejdo, proč máš na čele slzičky?“ zeptala se Alenka.

Hajný si rukávem setřel pot a konečně se trochu rozveselil: „To jen jak jsem se o vás bál.“

„A proč?“ podivila se holčička.

Hajný se k ní sklonil a narovnal jí čepici. „Víš, to je tak – kdo v přírodě sáhne na mrtvé nebo nezvykle krotké zvíře, může dostat zlou nemoc, na kterou se umírá.“

„A my bychom taky umřeli?“

„To ne, ale museli byste hned do nemocnice a dostávat nepříjemné

injekce. U téhle nemoci se s tím nesmí dlouho otálet. Jinak by mohlo být pozdě.“

„Hm, a co bude s tou lištičkou, strejdo?“

„Zavolám někoho, kdo ji odveze a zkontroluje, jestli měla nebo neměla vzteklinu,“ usmál se hajný na děti.

„A víš, co jsme tu ještě viděli? Ještěrku. Tááákhle velkou,“ roztáhla Alenka ruce tak, že by se do jejího gesta vešel i Brok včetně ocasu.

„Nepovídej. V zimě žádné ještěrky neběhají, v zimě spí.“

„Tahle nespala. Pořád před námi utíkala, nemohli jsme ji chytit.“

„Žádná ještěrka! Byl to můj kamarád drak, co se zmenšuje,“ dodal zasvěceně Honzík.

„Už si zase vymýšlíš pohádky?“ spiklenecky na něj mrkl hajný a usmíval se pod fousy. Pak pobídl Broka i děti k návratu do hájovny.

Hned poté dráček Semtamchybka a skřítek pospíchali zpátky do svého podzemního úkrytu. Rozlouskli si velký ořech, chroupali jádro a radovali se, jak všechno dobře dopadlo. Do skřítkovy čepičky mezi sebe položili zlatého přívětlka. Zářil v ní a hřál jako malé sluníčko.

12) Veverčí nesnáze

Něco viselo ve vzduchu. Dráček Sementamchybka se probudil, protáhl se a začal se ohlížet po skřítkovi. Nebyl tu. Zmocnil se ho zvláštní nepokoj. Co jen se to se mnou děje, podivil se zmenšený drak a poprvé za celou zimu se mu přestalo chtít spát. Protáhl se ven ze skrýše a na nose ho zašimralo sluníčko. Jak krásně po ránu voní les. Ťuk. Na hlavu mu spadla větvička. Sýkora koňadra se pustila do jarního úklidu a sháněla suché traviny do hnízda.

„Haló,“ zavolal na ni Sementamchybka, a než stihl mrknout, už seděla vedle něj a rozpustile štěbetala.

„Nevíš, kam šel Dubísek?“ zeptal se jí.

„Vím, jak bych nevěděla, cip cidip. Pozvaly ho křivky na křtiny do sousedního lesa. Mají už první mladé.“

„Tak brzy? Vždyť je na stráních ještě sníh.“

„Nevadí. Hlavně že je v šiškách dost semínek. Však náš strakapoud se dal taky zlákat. Semínky ze šišek nikdy nepohrdne.“

Z borovice na pískovcovém svahu se ozvalo sojčí zavolání.

„Nezlob se, Sementamchybko, už musím letět. Cip cidip, moc práce, mám moc práce.“

Učísla si zobákem peříčko na křídle a frrr, byla pryč.

Konečně mu došlo, co je jinak. Ano, vždyť je to jasné – je jaro. Proto vzduch tak omamně voní a láká ho ven. Začíná jaro!

Chtěl natáhnout na jedno prosluněné místečko, když zaslechl tichounek: „Čir.“

Zvedl hlavu, ale nikoho neviděl, jenom rezavá šmouha sjela mezi větvemi dolů.

„Chvostuška?“ zvolal radostně, ale veverce vůbec nebylo do smíchu. Vyděšeně se rozhlížela a mluvila tak tiše, že jí bylo stěží rozumět.

„Kde je Dubísek? Zavolej ho honem, prosím tě.“

„Dnes tu není a možná se vrátí dost pozdě.“

„Tak to je můj konec. Co já si jenom počnu? Všechno je ztraceno,“ hořekovala zoufale veverka.

„A co se stalo? Nemůžu ti nějak pomoci já?“

Chvostuška zaváhala, svěsila smutně ocásek a přece jen se rozhodla prozradit dráčkovi, co ji trápí. Natáhla tlamičku až k jeho uchu, aby nikdo jiný nic nezaslechl.

„Mám v hnízdě čtyři úplně malá veverátka a nemůžu se k nim vrátit. Prochází se tu hladová kuna. Utekla jsem jí, ale jestli najde moje malé, bez milosti je sežere. Tak vidíš, že mi nemůžeš pomoci. Jejda, podívej, ona přišla až sem! Snad mě ještě neviděla, musím běžet, drž mi palce...“

Opravdu. Semtamchybka zahlédl tmavý stín se světlou skvrnou pod krkem. Raději se přikrčil. To je nadělení a zrovna teď se musí Dubísek veselit někde u křivek.

Jak jen by se dalo Chvostušce pomoci? Dráček usilovně přemýšlel, až v té zadumanosti zakopl o veliký kus stočené kůry. Mám to – zajásal. Zavolal na koňadru, aby mu ukázala, kudy k veverčímu hnízdu, a zvětšil se. Popadl kůru a opatrně se prodíral lesem zasýkorkou. Něžně přesunul zachumlané hnízdo i s jeho obsahem do stočené kůry a donesl ho k doupátku, kde se skřítkem bydlel.

Zamumlal: „Pět, čtyři, tři dva, jedna. Akbych...“ Zarazil se a dodal: „... matmes.“ Najednou byl zase jen trochu větší ještěrkou. Teď se mu kůra s hnízdem zdála moc velká. Do skřítkova doupátka ji nenacpe.

Semtamchybka tedy odnesl do svého měkkého pelíšku aspoň veverátka.

„Bud'te tu hezky tiše,“ přikázal jim, „já dojdu k sojce Majce, aby našla vaši maminku, ano?“

Čtyři malé veveričky zamrkaly a stulily se blíž k sobě.

Semtamchybka zamaskoval vchod a pro jistotu přidal kouzlo: „Rozpálené slunce, svit bledé lunny, vstoupit mohou všichni kromě kuny.“ Potom se vydal do lesa hledat sojku Majku.

Sotva se ztratil z dohledu, přiletěl na strakapoudovi Dubísek.

„Propána,“ polekal se skřítek, když nakoukl do skrýše. Místo dráčka na něj kulily oči čtyři maličké veveričky. Skřítek chvíli nechápavě vrtěl hlavou, ale pak pohladil malé hosty a usadil se u vchodu. Bříško měl z oslavy nacpané k prasknutí a klížily se mu oči.

Buch. Ani nevěděl, co ho polekalo. Jen se zvyku stočil do klubíčka a vidět z něj byla jen jeho dubová čepička.

„Skřítku Dubísku, jsi tady?“ S úlevou poznal tichý veverčí hlas.

„Chvostuško, rád tě vidím.. Co se to tu prosím tě děje?“ zeptal se, když spatřil, jak je veverka vystrašená.

„Hrozné neštěstí! Byla u nás kuna.“

„To máš ale kliku, žes jí utekla.“

„Však jsem měla namále. Nebýt toho, že se jí do cesty připletla vypasená myš, kterou ulovila, nevím, nevím, jak by to se mnou dopadlo.“

„Hlavně že jsi živá a zdravá...“

„No jo, ale moje děti zmizely. Asi je sežrala.“

Skřítek se pousmál a odhrnul větvičky, zakrývající vchod. To bylo radosti! Veverka si postupně odnášela dětičky do nového hnízda, které měla pro podobné případy v záloze, a Dubísek osaměl. Z dálky se ozývalo rychlopalné t'ukání strakapouda a sojka ohlásila, že je v lese klid a nikde nikdo nikoho neloví. Jen Semtamchybka se nějak nevracel a to bylo divné. Dubísek se vypravil na výzvědy. Netrvalo dlouho a narazil na kamaráda, jak spí pod jednou borovicí. Rychle domů doběhl pro zlatého přívětlka, aby je zahříval – ony jarní noci jsou ještě chladné – a ustlal si těsně vedle dráčka.

„To je dobře, Semtamchybko,“ zašeptal spokojeně skřítek, „že jsi neposlouchal zlého strýčka kouzelníka a nestal ses obyčejným drakem. Je z tebe prima kamarád.“

A za malou chvíličku už oba nerušeně oddychovali.

13) Semtamchybka a vodní čarování

„Dubísku, nezdá se ti, že ten náš les nějak divně šumí?“ zívł jednoho večera zmenšený dráček a mrkl jedním okem na svého maličkého kamaráda.

„Vid'? Jako by víc šustil, než šuměl,“ starostlivě si pošoupl na hlavě svou žaludovou čepičku skřítek. „To bude tím, že už je tak dlouho sucho. Stromy by potřebovaly vydatný déšť.“

„Nejen stromy, ale celý les. Mám chuť na houby a kolem neroste ani vysušená prašivka.“

„Hm, i keře jsou smutné. Vadnou jim listy a zasychají konce větviček. Neznáš náhodou, Semtamchybko, nějaké kouzlo na přivolání deště?“

„Jak ses o tom zmínil, na jedno jsem si vzpomněl,“ rozzářily se dráčkovi oči, „mám ho zkusit?“

„No, sice se toho tvého kouzlení trochu bojím, ale co, snad se nic hrozného nestane,“ váhavě souhlasil Dubísek.

Semtamchybka vylezl na pařez, pravou packou vykroužil směrem k nebi několik osmiček a zamumlal: „Z kapky hora v barvě draků, ať nám voda padá z mraků.“

Skřítek natáhl ruku, aby se přesvědčil, zda prší, ale pak zavrtěl hlavou: „Nějak ti to nefunguje.“

„No dobře,“ zamračil se dráček, „zkusím to ještě jednou.“ A zopakoval své kouzlení, včetně zaříkadla.

„Zase nic.“

„Možná se musí odříkat třikrát za sebou,“ zdvihl Semtamchybka zrak k obloze, na které se rozsvěcely hvězdy a po dešťových mracích nikde ani stopa. Znovu zamával tlapkou a co nejzřetelněji přeříkal: „Z kapky hora v barvě draků, ať nám voda padá z mraků.“

„Nech už toho a pojd' spát,“ pokrčil rameny skřítek, když ani do třetice kouzlo nezafungovalo.

Druhý den ráno se Dubísek a Semtamchybka vypravili k potůčku, aby se napili a nabrali si zásobu vody do žaludových misek. Jenže koryto stružky bylo vyschlé.

„Já mám žízeň,“ postěžoval si dráček.

„Musíme se vypravit někam, kde bydlí lidé,“ rozhodl skřítek.

Šli podél stružky, která dřív bývala potůčkem.

„Schovej se, někdo jde,“ sykl na dráčka Dubísek, když zaslechl kroky.

Oba se přikrčili za vyschlými trsy trávy.

„Ale vždyť je to jen Honzík,“ vesele vyběhl ven Semtamchybka, když poznal malého kamaráda.

„Co to máš za boty?“ podivil se skřítek, když i on vylezl z trávy, aby si popovídal s klučinou, který vysvobodil Semtamchybku ze zakletí.

„Obyčejné gumáky.“

„A není ti v nich horko?“

„Je. Ale maminka povídala, že má dneska hodně pršet. Mají přijít příza... příha... přivalové srážky.“

„Přivalové?“ převaloval to divné slovo na jazyku Semtamchybka.

„Jo,“ kývl Honzík, „a protože jdu k Jiřince, co bydlí nedaleko potoka, vzal jsem si gumáky.“

„Ale potůček vyschl,“ kývl skřítek smutně hlavou směrem k suché strouze.

„Jenže u Jiřinky mají vždycky po velkém dešti na dvoře plno vody a ve sklepě bazén. Pan Novotný pak hrozně nadává a volá hasiče.“

Najednou jako by se v lese setmělo. V dálce zahřímá hrom.

„A je to tady,“ polekaně se přikrčil Honzík. Déšť přišel tak rychle, že se ani nestihli schovat. Suchá stružka se rázem zaplnila vodou a vody v ní přibývalo víc a víc.

„No nazdar,“ couval Honzík dál od strouhy, aby do ní nesklouzl, „vždyť se Jiřince utopí i slepice.“

„Raději tu vodu trochu přibrzdíme,“ mrkl na Honzíka Semtamchybka. Zhluboka se napil a přeříkal kouzelnou formulku: „Jeden, dva, tři, čtyři, pět, ať jsem Semtamchybka zpět.“

Narostl do neuvěřitelných rozměrů. Odsunul velikou tlapou Dubíska a lehl si vodě do cesty. Ocasem nasměroval největší proud k lesu, kde stromy žíznivě nasávaly nečekaný příděl vody. Za dračím tělem se vytvořilo menší jezero a Honzíkovi voda přetekla horem až do holínek.

Jak rychle déšť začal, stejně rychle i ustal. Voda ještě chvíli proudila do Semtamchybkovy přehrady, ale stromy a rostliny žíznivě odsávaly vláhu,

který jim tak dlouho chyběla.

„Honzíku! Honzíííkúů!“ ozval se hlas hajného.

„Jejda, asi bychom se měli ztratit,“ polekal se skřítek, „nebo dostaneme vynadáno za to jezírko.“

Semtamchybka mávl ocasem a většinu vody zahnal dál do lesa. Pak se zvedl a zbytek nechal neškodně proudit korytem potoka. Než k nim hajný došel, byla z draka zase jen trochu větší ještěrka, která vykukovala zpoza stromu.

„Á, tady jsi,“ řekl muž s úlevou, když chlapce objevil, „měl jsem strach, jestli tě nespláchla velká voda. Také se musím podívat k Novotným, jak jsou na tom. Tohle je zaručeně muselo vytopit.“

„Kdepak, strýčku, nevytopilo. Ten drak, co ho máme v lese, se zvětšil a lehnul si vodě do cesty. Než jsi přišel, bylo tu celé jezero. Pak mávl ocasem a zahnal vodu do lesa.“

Hajný s úsměvem zavrtěl hlavou: „Kam jen na ty své neuvěřitelné historky chodíš?“

„Je to pravda, bylo tu tolik vody, že mi přetekla do holínek,“ chlapec se posadil, stáhl gumáky a vylil z nich zbytek vody.

Hajný se zamračil: „Opravdu tudy protéklo tolik vody? Pak ale musí mít u Novotných potopu.“

„Věř mi, že nemají,“ trval na svém Honzík, „zachránil je náš drak.“

„Víš co? Raději se přesvědčíme osobně,“ vzal hajný Honzíka za ruku a vyrazil směrem po proudu potoka.

Semtamchybka si protáhl tlapky a spiklenecky mrkl na Dubíska: „To jsme zvládli parádně, ne?“

„Jo,“ přikývl skřítek a pošoupl si čepičku na hlavě, „ale příště to dešťové kouzlení radši neříkej víckrát za sebou.“

14) Skála na spadnutí

Skřítek a zmenšený dráček Semtamchybka hlídali u vzdálené lesní cesty a každého, kdo se tudy chtěl pustit, zastavili a poslali jinudy. Proč to dělali? Vysoko nad cestou se začal rozpadat skalní blok. Už dolů dopadlo několik velikánských kusů pískovce.

„Sc, jsou tady nejlepší žížaly,“ prskal rozzlobeně ježek.

„Jestli chceš mít tělo na placičku, klidně si posluž,“ vrtěl skřítek hlavou nad ježčí neochotou změnit směr.

„Poplach, poplach,“ ozval se jim nad hlavou skřípavě pronikavý stračí křik.

„Co jančíš, strakatej ptáku?“ zacpal si tlapami uši dráček.

„Nahoře je člověk, určitě to s ním spadne!“

„Opravdu tam někdo je?“ vyděsil se skřítek. „A nemohla bys ho odtamtud vyhnat, strako?“

„Nejde to. Nalítávala jsem na něj, ale jen se po mně ohnal. Pak jsem předstírala, že vleču zlomené křídlo, ale vůbec si mě nevšímal!“

„To nevypadá dobře,“ mumlal dráček.

„Odneseš mě nahoru?“ zeptal se skřítek straky.

„A co za to? Máš něco lesklého?“

„Nemám...“

„Tak si řekni někomu jinému,“ odsekla straka a uletěla pryč.

„Co teď?“

„Kdybych se hodně... opravdu hodně zvětšil,“ podíval se Semtamchybka vzhůru ke skále, „možná bych dokázal ten skalní blok chvíli podržet, aby se neodlomil, než toho návštěvníka vyženeš pryč.“ Dráček se tázavě podíval na skřítku, jestli jeho nápad schválí.

„Ale nejbližší voda je až v prohlubni za lískami a bez ní se na velkého draka nepřekouzlíš.“

„Tak to abych si pospíšil,“ houkl Semtamchybka a rozběhl se k lískám.

Skřítek Dubísek se pokusil zavolat sojku Majku. Ale asi nebyla v doslechu nebo nedávala pozor. Začal tedy šplhat nahoru vlastními silami.

„Honzíků, Honzíků,“ ozval se hlas hajného.

Proboha! Snad tam nahoře není... Skřítek šplhal tak rychle, jak dokázal.

Představa, že se při pádu ze skály zabije jejich nejlepší lidský kamarád, ho poháněla víc než zuby vzteklého psa.

Najednou byl nahoře. Opatrně se postavil před chlapce a doufal, že jeho muší váha nebude pro skálu velkou zátěží.

„Copak tu děláš, Honzíku?“ oslovil ho.

Kluk zvedl uplakané oči: „Jen si tu tak přemýšlím.“

„A co jít přemýšlet někam jinam?“ navrhl skřítek.

„Chtěl jsem, aby mi Jít'a dala pusu, ale ona ji dala Lojzovi. Proč zrovna já musím být nejmenší ze třídy?!“

„Honzíků...“ ozvalo se zezdola.

„Hledají tě, pojd' dolů,“ snažil se Dubísek nasměrovat chlapce pryč z nebezpečného místa.

Pak se skála zachvěla a zapraskaly houštiny na svahu.

„Honzíku, tak už se mi přece ozvi!“ zahalekal hajný, když procházel pod skálou.

„Tady jsem,“ zvedl se chlapec a nahnul se přes okraj skály, aby zamával. Dolů se skutálela malá lavina pískovcových kamínků.

Hajný urychleně odložil věci, shodil kabát, rozběhl se ke skále. Po zubatých stupních rychle šplhal vzhůru. Les zafuněl. Nebo to nebyl les?

„Ach jo, tys mi dal! Lézt až nahoru byl pěkně hloupý nápad,“ mručel muž udýchaně, „co kdybys spadl?“

Vtom hajnému za zády mrklo na Honzíka dračí oko. Kluk se na Semtamchybku zářivě usmál. Než se hajný otočil, zase se zavřelo.

„Být tebou, tak bych se moc nesmál,“ popadl muž chlapce, hodil si ho na záda a sešplhal dolů po stejných pravidelných stupních, které mu pomohly už předtím.

„Počkej tady, dojdu si pro věci,“ nařídil chlapci, když byli konečně dole v bezpečí. Sotva odešel, sklonila se k Honzíkovu obrovská dračí hlava se skřítkem na čumáku. Dubísek prstem setřel poslední slzičku z dětské tváře. Drak něco zamumlal, málem ukousl skřítkovi ruku, ale nakonec se zmenšil do velikosti větší ještěrky.

„Víš, proč lezl Honzík nahoru a riskoval život?“ zašklebil se Dubísek na dráčka. „Nedostal pusu od holky.“

„Nesměj se mu,“ napomenul skřítko drak, „když tě někdo nemá rád, je

to vážná věc.“

„A ty si z toho nic nedělej,“ pokusil se utěšit uplakaného chlapce, „asi to nebyla ta pravá.“

„A pusu od draka bys nechtěl?“ rozpustile se chlapce zeptal Dubísek. „Lojza by ti mohl závidět!“

„Dračí pusu?“ nakrčil Honzík nos. „Radši si řeknu Marušce.“

„Jak myslíš,“ otřel se mu o nohy Semtamchybka a na oplátku mu na botě rozvázal tkaničku.

Vtom se ozvalo zaburácení a dunění. Obrovský skalní blok, na kterém ještě před chvilkou Honzík seděl, se svalil přes cestu hluboko do lesa a zlomil několik stromů.

Dráček a skřítek se příkrčili, aby je nezahlédl hajný, který přiběhl a popadl chlapce do náruče. „Dneska jsme fakt měli namále,“ otřel si orosené čelo, „podívej, jak se to tu zbortilo. Dokonce zmizela i část skály, po které jsem za tebou vyšplhal.“

„To nebyla skála. Šplhal jsi po drakovi po zádech,“ mrkl Honzík spiklenecky na své dva schované kamarády.

„Dej už pokoj s těmi pohádkami,“ postavil ho muž na zem a pohládl po vlasech.

Honzík se naposledy otočil a poslal Semtamchybkovi vzdušnou pusu.

15) Samá voda

„Už jsi někdy ochutnal třešně?“ zeptal se dráčka skřítek Dubísek.

„Kde rostou?“ zajímal se zmenšený drak Semtamchybka.

„Až za silnicí a betonovým korytem.“

„Tam bychom nedošli ani do večera.“

„Ani nemusíme. Honzík má na rozcestí sraz s kamarády a kdybychom se schovali do jeho košíku, vezme nás s sebou.“

Na nic nečekali a rozběhli se za svým kamarádem. Však měli nejvyšší čas. Sotva zalezli na dno koše, popadl Honzík kolo a s Vašíkem a jeho starším bratrem se rozjel po lesní cestě k silnici. Přejeli potůček spoutaný betonovým korytem a odbočili na polní cestu, kde se nejbližší strom červenal dozrávajícími třešněmi.

Nejstarší kluk vysadil Honzíka i jeho kamaráda na nejnižší větve a podal jim košíky. Skřítek s dráčkem přelezli z koše na větev a rozhlíželi se. Honzík začal trhat třešně. Jednu sobě, jednu skřítkovi, jednu do koše, jednu sobě, jednu Semtamchybkovi, jednu do koše.

Náhle listí stromu rozpohyboval studený závan větru. Skřítek zvedl hlavu a zamračil se.

„Přijde bouřka, Honzíku, měli byste jet domů.“

Vzdálené zahřmění potvrdilo Dubískova slova.

„Asi bude pršet,“ zahalekal na kluky kamarád, co je měl na starosti, „nedá se nic dělat, polezte dolů.“

Pomohl jim ze stromu a naštěstí si nevšiml, jak se Honzíkova košíku drží skřítek a ještěrka.

Prásk!!!

Oblohu rozčísln blesk a kluci se polekaně přikrčili pod třešni.

„Já nechci jet do bouřky! Zůstaneme schovaní.“

„Jenže ne pod stromem, to je hrozně nebezpečné! Musíme jít jinam.“

„Ale kam?“

„Mám nápad,“ ujal se vedení nejstarší kluk, „vezměte kola a honem za mnou.“

Zavedl je kolem betonového koryta pod mostek, nad kterým vedla silnice.

„Tady počkáme, než se bouřka přežene,“ prohlásil a sáhl do svého košíku pro třešeň. Malí kluci ho napodobili. Odložili kola a začali mlsat z načesaných zásob.

Prásk!!!

Blesky křižovaly oblohu a na zem začaly dopadat první veliké kapky. Kluci si libovali, jakou našli šikovnou skrýš. Do silnice bubnovala kapka za kapkou, až se spojily v jeden nekonečný vydatný slejvák. Starší kluk vykukoval s obavami ven, ale pro déšť stejně nebylo nic vidět.

„Už to trvá nějak dlouho,“ prohlásil a vytáhl mobil, „zkusím zavolat našim, aby pro nás přijeli.“

Zatímco telefonoval, oba malí kluci se zájmem pozorovali, jak se drobná stružka vody v korytu mění na pořádný potok. Svištěla po betonu přímo závodní rychlostí.

„Kdybych měl lodičku, to by byl fofr,“ hledal Vašík větvičku, aby vyzkoušel rychlost vody.

„Zkusíme to s třešní,“ navrhl Honzík. Ovoce ale zmizelo v proudu příliš rychle, žádná zábava to nebyla.

„Jděte dál od koryta,“ zamračil se na ně starší kamarád. „To by mi ještě scházelo, abyste tam spadli,“ napomínal je nespokojeně.

Vtom se voda vzedmula a začala stoupat neuvěřitelnou rychlostí. Jako by najednou korytem protékala řeka. V hnědém proudu zahlédli několik větví. Ještě kousek a voda dosáhne horního okraje koryta.

„Támhle plave něco bílého,“ vzrušeně nakukoval do proudu Honzík.

„Asi kus hadru,“ snažil se Vašíkův bratr oba malé kluky odtáhnout dál od vody. Ti ale byli zvědaví a nenechali se.

„To není hadr,“ špitl Dubísek vykukující za odloženým košíkem, „to vypadá na psa. Voda je tak prudká, že v ní nedokáže plavat...“

Ještě ani nestihl domluvit, když Semtamchybka ještě větší rychlostí vystřelil ven do deště směrem po proudu. Skřítek jen stěží dokázal rozeznat obrovskou temnou siluetu, která se hned za mostkem objevila. Semtamchybka se zvětšil do své dračí velikosti a na poslední chvíli stačil mávnout ocasem a odpinknout bílé chlupaté klubíčko do pole s kukuřicí. Dubísek se rozběhl k němu. Pejsek nehybně ležel v rozbláceném poli. Skřítek uloupil kus kukuřičného listu a pošimral hafana v čumáčku. Ten

kýchl a začal vykašlávat vodu. Tichounce kňučel a třásl se.

Vtom nahoře na silnici zabrzdila dodávka. Řidič v pláštence zamířil přímo pod mostek.

„Jste v pořádku kluci?“ zavolal s úsměvem.

„Jasně, tati,“ jednohlasně odpověděli sourozenci.

„Ano, pane Vomáčka,“ přikývl i Honzík a ohlédl se po košíku s třešněmi, zdali v něm má své dva tajné pasažéry. Jenže dráčka ani skřítko nezahlédl.

Jejich zachránce popadl dvě kola a odnesl je do auta. Pak se vrátil i pro Honzíkovo. Našel chlapce, jak se prohrabuje třešněmi v košíku.

„Běž honem do auta za klukama a třešně si vem s sebou,“ nařídil mu. Honzík se naposledy rozhlédl, pokrčil rameny a vylezl do deště.

Ze silnice se ozvalo zaskřípání brzd.

„Kterej blbec v takovýmdle dešti parkuje na silnici?“ ozval se rozčilený hlas. „Málem jsem vás naboural! Co tady děláte?“

„Přijel jsem pro naše kluky, aby nemuseli ve slejváku šlapat domů na kole,“ začal vysvětlovat pan Vomáčka.

„To jsi ty, Mirku?“ vynořil se z dešťové clony rozčilený muž a pomohl panu Vomáčkovi s kolem do auta. „Naši Zuzku jste náhodou nepotkali?“

„Ne. Co je s ní?“

„Ále, šla venčit Ďapku a ještě se nevrátila. Musí být někde tady poblíž. Celou dobu trnu, aby se v té bouřce neschovávala někde pod stromem.“

„Něco bílého jsme zahlédli plavat ve vodě,“ hlásil Vašík.

„To byl jenom nějaký hadr,“ trval na svém jeho bratr.

„Au, aůůů, aůůů,“ ozvalo se z nedalekého pole.

Semtamchybka se pokusil napodobit vytí psa, aby muže přilákal k zesláblému pejskovi, ale mezi námi, moc se mu to nepovedlo. Dračí houkání připomínalo spíš kvílení větru. Přesto oba dospělí vyrazili za zvukem. Zblízka už sami zaslechli tiché Ďapčino kňučení.

„Hele, co je to tady za skálu v kukuřici?“ podivil se pan Vomáčka, když dorazili na místo.

„Vykašli se na skálu a radši prohledej okolí, jestli někde není naše Zuzka,“ popadl druhý muž vyčerpaného pejska a odnesl ho do auta.

„Zuzkó, Zuzkóóó,“ halekali oba muži a v kruzích obcházeli místo

nálezu. Semtamchybka si vyčíhal chvíli, kdy byli nejdál, a kouzlem se zmenšil na velikost kapku přerostlé ještěrky.

Halekání přivolalo z auta kluky. Bez ohledu na déšť se přidali k pátrací skupince.

Náhle Honzík cosi zaškrábalo na noze. S úsměvem zdvihl na své rameno oba ztracené a notně zablácené kamarády.

„Měli byste hledat proti proudu potoka,“ radil chlapci Dubísek.

Honzík se rozběhl za dospělými.

„Ďapku sem přinesl proud, pane Vomáčka, takže Zuzka musí být někde tam, odkud teče tahle voda,“ tlumočil skřítkovu radu.

„Ďapku nemohl přinést proud, z tohoto koryta by se sama vyškrábat nedokázala,“ pochybovačně vrtěl hlavou muž, ale přece jen zamířil proti vodě. Netrvalo ani pět minut a Zuzku našli.

Utíkala podél koryta a zoufale brečela.

„Naše Ďapka spadla do vody a utopila se,“ vzlykala nešťastně.

„Ale jdi ty. Ďapka na nás dávno čeká v autě,“ popadl ji do náruče tatínek a kdyby tolik nepršelo, Honzík by přísahal, že v té chvíli brečeli oba dva.

„Tak honem do auta a domů,“ popoháněl kluky pan Vomáčka.

Všichni byli promočení, ale šťastní, že všechno dobře dopadlo. Déšť začal slábnout a konečně bylo vidět dál než jen na dva kroky. Auto se Zuzkou a pejskem už se otočilo a odjíždělo zpět k vesnici.

Jen pan Vomáčka si ještě mnul bradu a nevěřicně hleděl směrem ke kukuřici. „Přece nejsem blázen,“ mumlal tiše sám pro sebe, „docela určitě jsem v tom poli viděl skálu.“

„Kde by se vzala skála na poli, tati?“ smál se Vašík, zatímco Honzík nenápadně vpašoval své dva malé kamarády do košíku s třešněmi.

Po chvíli se dodávka dokodrcala k hájovně a Honzík vystoupil. Hajný se ujal jeho kola a teta košíku s třešněmi.

„No moc jste jich načesat nestihli, na koláč to nebude. Ještě že mám dost jiného ovoce,“ konstatovala při pohledu do košíku. „A navíc jsou ty tvoje třešně nějak špinavé.“

„Za to může skřítek a dráček,“ začal vysvětlovat Honzík, „vrátili se z pole úplněobalení blátem. Ale představte si, že zachránili Zuzčina

pejska. Drak ho vytáhl z koryta plného vody...“

„Á, náš velký vypravěč je opět ve formě,“ vyměnil si hajný se svou ženou pobavený pohled. I když Honzíkovi nevěřili ani slovo, pozorně naslouchali, aby mu nezkazili radost.

16) Vodní panenka

Sluníčko prohřálo okraj lesa a zmenšený drak spolu se skřítkem Dubískem se začali slunit. Po chvíli ale dostali žízeň. Nejchutnější vodu měla lesní studánka u křížku. Jenže než k ní dorazili, uslyšeli rozčilené hlasy lesních zvířátek.

„Ne, já už hlídat nebudu, musím si najít něco k snědku,“ protestoval ježek, „a taky mám žízeň.“

„A proč ses nenapil?“ podivil se Semtamchybka.

„Protože je voda otrávená. Teď musíme chodit k potoku.“

„A hlídat bude ten, kdo přišel poslední,“ zaskřehotala straka a odfrčela.

„A co tu máme hlídat?“ nechápal Dubísek.

„Přece aby se nikdo té otrávené vody nenapil.“

Semtamchybka oběhl studánku a zastavil se ve svahu, kde objevil cosi divného.

„Pojď se sem podívat,“ vyzval Dubíska, „našel jsem divné nádoby s černým obsahem. Není to med nebo čokoláda?“

Ježek si pacičkou zatřukal na čelo a odfuněl do nejbližšího houští.

„C-c-c, kam jsi dal rozum?“ zašvitořila sýkorka modřinka. „Tohle je přece autoláda.“

„Tohle slovo jsem nikdy neslyšel. Co znamená?“

„Když lidi podojí auto, dají tuhle černou hmotu do lahví a jeden tlustý člověk bez chlupů na hlavě je pohazuje tady v lese nebo do příkopu u cesty.“

„Fuj,“ štítivě zatřepal ručkou skřítek, „tady kolem víčka ta hmota kape a nedá se ničím otřít.“

„Dotekla až do studánky,“ natáhl krk Semtamchybka, „a teď jsou na hladině divně barevná kola.“

„C-c-c, hlídejte, aby se nikdo nenapil,“ naposledy nad nimi zazvonil sýkorčin hlásek a znenadání tu zůstali sami.

Semtamchybka s Dubískem na střídačku hlídali, aby se aspoň jeden z nich mohl dojít napít k potoku.

Večer je však tahle nevděčná služba přestala bavit.

„Já vím, co udělám. Zvětším se a zalehnu studánku, aby se k ní nikdo

nedostal, zatímco budu spát,“ napadlo dráčka.

„Ale na zvětšovací kouzlo potřebuješ kapku vody,“ připomněl mu skřítek.

„Líznu si ze studánky. Kapička mě snad nezabije,“ rozhodl se Semtamchybka.

A než mohl skřítek něco namítnout, pustil se do zvětšování. Najednou z něj byl pěkný velký drak a jakmile zaujal místo nad studánkou, nedostal se k ní ani brouček.

„Hůůů,“ probudilo uprostřed noci skřítko rozčilené houkání, „nemohůůů najít studánkůůů. Kdo sem hodil tůůůhle skálůůů?“

„Zaleť se napít k potoku a neruš,“ zívá Dubísek.

„Já radši zdejší vodůůů,“ dožadovala se sova.

„Jenže ta je otrávená z támhletěch nádob,“ ukázal skřítek na svah.

„Hrůůůza,“ houkla sova a odletěla. Vrátila se těsně před svítáním a za krkem jí seděla lesní panenka v bleděmodrých šatičkách, stejně velká jako Dubísek. Sova ji vysadila poblíž nádob s divným černým obsahem. Panenka se pokusila nádobu se špatným víčkem zvednout, ale neměla dost sil. Akorát se umazala. Skřítek klepl do čumáku draka, aby ho probudil. Semtamchybka vykulil oči a panenka se ho příšerně lekla. Dubísek ji však rychle uklidnil a ukázal drakovi, kam nebezpečné nádoby postavit, aby už neohrožovaly okolí studánky.

„A teď zachráním studánku,“ prohlásila panenka a roztočila svou sukénku takovou rychlostí, až se vznesla nad zem. Během otáčení se malá víla nořila pod hladinu, až koukala jen její hlava a vlásky. Voda kolem ní jiskřila jako hvězdná obloha. Nakonec vylétla vzhůru a poté sebou plácla do listí vedle studánky.

„Hotovo. Už z ní můžete pít,“ usmála se, zavřela oči a přestala se hýbat.

Semtamchybka její nabídky okamžitě využil a zhluboka se napil. Jedním okem zahlédl, jak Dubísek křísí nehybnou panenku. Pokusil se zmenšit.

Zamumlal: „Pět, čtyři, tři dva, jedna. Akbychmetmas...“ Ale asi to bylo špatně, neboť se nic nestalo.

Konečně panenka zvedla hlavu. Ke studánce se začali slétat ptáci a svítání zahrnovalo tmu.

„Můžeme ti nějak pomoci?“ zeptal se skřítek panenky.

„Jsem unavená. Poslední dobou musím kouzlit skoro každý den. Další várka vyjetého oleje mě čeká v příkopu za lesem.

„Já tě tam odvezu,“ natáhl k ní mokrý čumák Semtamchybka.

„Vezmi s sebou prosím i ty nebezpečné nádoby,“ požádala ho a přijala Dubískovu pomoc při šplhání na dračí hřbet.

Za chvíli byli na místě. Drak sebral z příkopu další dvě nádoby a držel teď v tlapě čtyři. Co s nimi? Společně přemýšleli, kam je položit. Vtom se ozvaly hlásky dětí, spěchajících do školy.

Drak se přikrčil hned za příkopem, kde byla složená kupa šterku. Děti přešly kolem něj a ničeho si nevšimly. Vtom se ale jeden z kluků odpoutal od svých kamarádů a vrátil se. Došel až k místu, kde se zničehonic objevila skála. Pohládl drsný povrch a tiše prohodil: „Ahoj, Semtamchybko, já jsem tě poznal.“

Drak otevřel oko a zazubil se na Honzíka.

„Jé! Vy s sebou máte i vílu,“ rozzářila se klukovi očka, když spatřil Dubíska ve společnosti panenky.

„Fuj! Co to neseš?“ všiml si Honzík nádob s černou hmotou v drakově ruce.

„Rád bych je vrátil tomu, kdo je pohodil v lese,“ zavrčel drak.

„To musel být jedině Bourák, co má servis na konci téhle ulice.“

„Ukážeš nám, kde přesně?“

„A víš, jak vypadá?“ vyzvídal Dubísek.

„Tlustej, plešatej, pořád nabručenej,“ ušklíbl se Honzík.

„Támhle to je,“ namířil ukazováčkem k plotu, za nímž parkovalo několik aut.

Semtamchybka se natáhl, aby všechny čtyři nádoby postavil na beton hned vedle aut. Jenže jak se dotkl drátu nad plotem, rozječela se siréna. Drak zazmatkoval, nádoby mu vyletěly z pracek a rozprskly se na auta za plotem.

„Zdrháme!“ vystřelil Honzík ulicí zpátky, aby ho majitel autoservisu nenačapal tam, kde nemá co dělat. Semtamchybka s pasžéry na hřbetě vyrazil za ním. Vtom mu zaškrundalo v bříše. Asi zapracovala ta kapička otrávené vody. Znovu mu zabublalo ve střevech, a protože si nebylo kam

odskočit na záchod, ulevil si drak přímo v ulici. Vzápětí se orosil strachem, že je někdo uvidí...

Zamumlal: „Pět, čtyři, tři dva, jedna. Akbych...“ A skřítek mu napověděl: „...matmes.“ Olízl kapku potu a rázem z něj byla trochu větší ještěrka. Spolu se skřítkem a panenkou se přihrčili ve vydrolené díře sousedního plotu.

Siréna přestala kvílet a z budovy vyběhl obézní plešatý muž. Uviděl auta politá vyjetým olejem a prázdné nádoby, které nedávno pohodil v lese.

„Kdo to byl? Kdo mi to udělal?! Jen počkej, až tě chytím!“ zařval na celou ulici a rozběhl se za Honzíkem. Jenomže si nevšiml velkého dračího lejna, nečekaně uklouzl a natáhl se do něj jak dlouhý tak široký. Díky tomu ho všechny myšlenky na pronásledování opustily. Zaklel a zamířil zpět do budovy.

Honzík si všiml, že už nic nehrozí a opatrně se vrátil. Velice jemně zdvihl dráčka, Dubíska i panenku a odnesl je k okraji lesa.

„Až budu vyprávět klukům, jak Bourák uklouzl a spadl do dračího průjmu, určitě mi nebudou věřit. Ale to nevadí. Bude z toho parádní pohádka.“